

Hồi Tám

Trong Hang Hùm Bày Kế Ly Gián

Xuyên Đông Nhất Báo này hiển nhiên thân thủ cao hơn hán tử họ Liêu, qua tư thế khởi bộ của đối phương, Ác Quân Bình biết ngay Xuyên Đông Nhất Báo là kẻ đáng gờm, bèn vung lang nha bổng với chiêu “Bạt Vân kiến nguyệt” từ dưới lên đón lấy đơn đao, định tiếp một chiêu hầu thăm dò sự biến hóa về đao pháp của đối phương.

Xuyên Đông Nhất Báo tuy xuất thủ trong cơn tức giận, song thân pháp không hề rối loạn, thấy đối phương không chịu tiếp, liền đưa chéch đơn đao sang bên, trượt qua thân lang nha bổng, hóa hư thành thực, bất chấp sự nguy hiểm cho bản thân, chém vào cườm tay Ác Quân Bình.

Ác Quân Bình chính là Hắc Tâm Lỗ Ban Triệu Quang Hùng đã giả dạng, nếu luận thân thủ, vị Huỳnh kỳ hộ pháp Huyết Chưởng đường này với Xuyên Đông Nhất Báo có thể là nửa cân tám lạng. Tuy nhiên, Hắc Tâm Lỗ Ban chiếm lợi thế hơn, y đã từng là Huỳnh kỳ hộ đàn trong Nga Mi Đạo đường một thời gian, rất am tường về đao pháp, hiện ngọn lang nha bổng trong tay lại là khắc tinh của các loại vũ khí như đao, kiếm, thương, côn... do đó giao chiến với Xuyên Đông Nhất Báo hết sức ung dung.

Tuy vậy, Xuyên Đông Nhất Báo lúc này xuất chiêu hết sức hung mãnh, nếu y muốn thuận thế quét lang nha bổng ra đả thương địch thủ, điều ấy hết sức dễ dàng, nhưng cánh tay trái của y nhất định sẽ bị tàn phế, lẽ nào y lại chịu như vậy?

Hắc Tâm Lỗ Ban suy nghĩ thật nhanh, biết hồi cứu đã không còn kịp nữa, đành hạ thấp cổ tay, toàn thân ngửa ra sau, đồng thời tung chân đá vào thân đao đối phương.

Xuyên Đông Nhất Báo sử dụng là đao pháp chính tông của nhà họ Giải ở Sơn Tây, có sở trường là biến hóa liên hoàn và mỗi chiêu đều tiến công, không bao giờ triệt hồi.

Hắc Tâm Lỗ Ban mất tiên cơ, lúc này tuy đã thoát được cánh tay phải khỏi bị chém trúng, nhưng toàn thân vẫn còn bị ánh đao phủ trùm, chưa thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Xuyên Đông Nhất Báo thấy Hắc Tâm Lỗ Ban ngã người toan dùng công phu Thiết Bản Kiều tung ngược ra sau, bất giác buông tiếng cười khẩy, sấn tới như bóng theo hình, đơn đao theo sau quét ra.

Hắc Tâm Lỗ Ban tung chân đá ra vốn là một chiêu tự cứu tuyệt diệu, nhưng rất tiếc là y đã không nhận ra đao pháp của đối phương, rõ ràng là y đá vào thân đao,

nhưng Xuyên Đông Nhất Báo đã xoay cổ tay, khi đá trúng thì thân đao lại trở thành lưỡi đao.

Hắc Tâm Lỗ Ban chỉ cảm thấy chân trái nhẹ hẫng, biết ngay việc gì đã xảy ra, vị Hắc kỳ hộ pháp Thiên Ma Giáo này bình thường tuy không đủ tàn bạo, nhưng tự biết mình không còn sống được bao lâu nữa thì lại khác hẳn.

Xuyên Đông Nhất Báo một đao chém trúng chân trái đối phương, trông thấy máu tươi phún ra, vừa cảm thấy vui sướng thì bỗng thấy một vật đen ngòm bay thẳng vào mặt.

Y định giơ đao lên đỡ, song khốn nỗi ngọn đơn đao hãy còn dính trong xương đùi đối phương, nhất thời rút ra không kịp, kết quả đã bị ngọn lang nha bổng trúng thẳng vào mặt, y theo lang nha bổng ngã xuống, trời xui đất khiến lại dè lên ngực Hắc Tâm Lỗ Ban. Hắc Tâm Lỗ Ban càng thêm đau đớn, rú lên một tiếng rồi lập tức hôn lìa khỏi xác.

Ác Quân Bình kia chính là Do Nhân Kiệt và Khoái Đao Thái Tuế cùng lúc lao tới, hai người song chưởng tề phát, cùng trao đổi một chưởng rồi lại thoái lui, bởi hai người đều thấy rõ, đồng bọn của mình đã vô phương cứu chữa, giờ đây đã đến lượt họ động thủ với nhau rồi.

Do Nhân Kiệt nhanh tay lẹ mắt, lúc thoái lui mũi chân hất nhẹ, một ngọn Tam Lăng thích đã cầm trong tay. Theo chàng, một ngọn Tam Lăng thích là quá đủ rồi.

Khoái Đao Thái Tuế chẳng nói chẳng rằng, “soạt” một tiếng, đơn đao đã ra khỏi vỏ, đồng thời trở tay quất:

- Nói mau, người nào mới thật sự là Ác Quân Bình?

Do Nhân Kiệt tiến tới một bước, mỉm cười nói:

- Ai thật sự là Ác Quân Bình thì cũng đâu có gì khác đối với tôn giá. Trong năm người đã chết ba, nếu tôn giá thấy không cần thiết phải chết thêm một người nữa, bây giờ hãy còn kịp.

Khoái Đao Thái Tuế cười sắc lạnh:

- Phải chết thêm một người nữa, đó là điều chắc chắn rồi, có điều chưa biết sẽ là người nào trong hai ta mà thôi!

Do Nhân Kiệt nhún vai:

- Vậy thì đành phải làm rõ rồi hãy tính!

Khoái Đao Thái Tuế khẽ buông tiếng cười khẩy, không nói gì thêm nữa, ngọn đơn đao trong tay vung ngang, chân bắt đầu tiến tới, mũi đao rung động liên hồi, mỗi bước đi đều hiện rõ dấu chân rất sâu.

Do Nhân Kiệt ngọn Tam Lăng thích trong tay vốn đưa ngang trước ngực, lúc này đổi thành song song với cườm tay, nếu như chàng đoán đúng, chiêu đao thứ nhất của đối phương sẽ tung ra khi còn cách chàng chừng năm bước.

Nếu chàng không muốn theo gương Hắc Tâm Lỗ Ban, chiêu đầu tiên xuất thủ chàng phải từ “Ngọc Bản tán châu” đổi sang “Nhất bút điều long”, nhanh và hung hiểm hơn đối thủ, một chiêu là phải phân sinh tử, bất chấp thắng bại.

Bước chân của Khoái Đao Thái Tuế mỗi lúc càng thêm nặng nề, dấu chân in trên mặt đất cũng mỗi lúc càng thêm sâu hơn...

Theo khoảng cách rút ngắn giữa đôi bên, giờ khắc không thể tránh khỏi sau cùng đã đến. Chỉ thấy ánh đao lấp loáng, hai bóng người nhập vào rồi tách ra ngay, không có tiếng binh khí va chạm, không có tiếng quát la, chỉ có một sự thay đổi duy nhất là cơ hồ hai người đã đổi vị trí với nhau.

Sắc mặt hai người đều tái nhợt, song đôi mắt sắc lạnh cùng nhìn nhau không chớp, tựa hồ đều muốn xuyên thủng mặt đối phương.

Sau cùng, một người cất bước tiến tới, song lần này là Do Nhân Kiệt. Cũng giống như Khoái Đao Thái Tuế, mỗi bước đi của chàng đều hiện rõ dấu chân trên mặt đất. Chỉ khác nhau là Do Nhân Kiệt đã để lại dấu máu, chứ không phải lún sâu như của Khoái Đao Thái Tuế.

Do Nhân Kiệt lúc này dường như không hề biết mình đã thọ thương, bước chân hết sức nhanh nhẹ. Ngược lại, Khoái Đao Thái Tuế từng bước thoái lui.

Khi đôi bên còn cách nhau chừng năm bước, Do Nhân Kiệt bỗng tung mình lao tới, vung tay ra chớp. Lần này đôi bên đều không sử dụng vũ khí.

Khoái Đao Thái Tuế rên rỉ quát:

- Có giỏi người hãy thưởng cho lão tử...

- Không sai, bổn đại gia quả là muốn thưởng cho người một vật, nhưng không phải tam lang thích, mà là một viên Thập Toàn đoạn tục đơn.

o O o

Khi Do Nhân Kiệt đi đến phân đàn Chung Tường thì đã quá canh ba. Thần Lực Thái Bảo, Tử Mẫu Kim Thoa cùng phân đàn chủ phân đàn Chung Tường là Tái Chư Cát Dương Đại Niên đều đang chờ trong phân đàn, không dám đi ngủ.

Ba người thấy chàng mình mang thương tích và áp giải một người theo, liền biết ngay kẻ bị bắt là một nhân vật trọng yếu. Còn về cái chết của Hắc Tâm Lỗ Ban thì hoàn toàn không ai bận tâm đến.

Do Nhân Kiệt đêm đêm viết một bức thư, ra lệnh cho Tái Chư Cát Dương Đại Niên đích thân áp giải Khoái Dao Thái Tuế về tổng đàn.

Trong thư báo cáo của chàng ngoài việc kể rõ quá trình bắt giữ Khoái Dao Thái Tuế, còn đề nghị với Kim Hoa lão ma xin tổng đàn bí mật điều tra từ trong đến ngoài. Bởi họ bốn người vừa ra đến bên ngoài đã bị theo dõi, đủ thấy đối phương hiển nhiên đã nấp sẵn trong Cửu Cung sơn. Qua đó suy luận rất có thể kẻ địch hãy còn đồng bọn tiềm phục quanh tổng đàn. Đồng thời qua sự sắp xếp về binh khí của ba kẻ theo dõi, có thể trong nội bộ tổng đàn cũng có kẻ gian trà trộn.

Lý do là phen này xuất ngoại, tính đến nay mới chỉ nửa tháng, nếu trong nội bộ không có kẻ tiết lộ tin tức thì phía giặc đâu chu đáo đến mức mang theo lang nha bổng chuyên đối phó với Tam Lăng thích của chàng.

Sau cùng, chàng mới nói đến việc Hắc Tâm Lỗ Ban đã táng mạng bởi tay địch và chàng cũng bị thương nặng. Vì tranh thủ thời gian, chàng chưa tra khảo Khoái Dao Thái Tuế để lấy khẩu cung.

Hôm sau vì sợ vết thương làm độc, Do Nhân Kiệt quyết định tạm ở lại trong phân đàn nghỉ ngơi vài hôm rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Thấm thoát ba ngày đã trôi qua. Do Nhân Kiệt thấy vết thương đã khép miệng, tuy chưa thể cỡi ngựa, song đi đứng đã không còn trở ngại, bèn lấy một chiếc xe ngựa, giao cho Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình thay phiên nhau đánh xe, tiến về hướng Nam Dương.

Ngồi trong xe, Do Nhân Kiệt nhân cơ hội nhắm mắt dưỡng thân, không ngừng suy nghĩ về đơn dược của Tụ Thủ Thần Y. Chàng nghĩ mãi vẫn không sao tìm ra được biện pháp nào hoàn hảo. Tụ Thủ Thần Y chỉ biết mưu cầu lợi ích, miễn là một món vật quý giá chẳng cần biết người cần chữa trị là ai. Chàng không sao cản trở được quyết định của Tụ Thủ Thần Y, lại không muốn dùng thủ đoạn thiếu quang minh giở trò trong đơn dược nhận được. Ngoại trừ như vậy, chàng còn phương pháp gì để ngăn cản Hoa Hoa công tử hồi phục sức khỏe?

Hôm ấy, xe đã đi đến khu vực Trình Gia Hà, cách Tân Dã không xa, Tử Mẫu Kim Thoa Trương Kính Đình ngồi trước đánh xe bỗng khom người với giọng hối hả khẽ nói:

- Báo cáo hộ giáo, phía sau có một chiếc xe ngựa rất khả nghi.

Thần Lực Thái Bảo vụt đứng lên nói:

- Còn cách bao xa?

Do Nhân Kiệt chau mày, danh mặt nói:

- Tôn hộ pháp, bốn tọa đã nói nhiều lần rồi. Trên đường đến Nam Dương, bất luận xảy ra việc gì đều phải do bốn tọa quyết định.

Thần Lực Thái Bảo vội ngồi xuống, sợ sệt nói:

- Ti chức thật đáng chết!

Do Nhân Kiệt không màng đến ý, quay ra ngoài xe hỏi:

- Theo Trương hộ pháp thì chiếc xe ngựa phía sau có điểm gì khả nghi?

Tử Mẫu Kim Thoa lại liếc nhìn ra sau, đoạn đáp:

- Lúc chúng ta khởi hành đâu thấy có xe cộ ở phía sau, chiếc xe ngựa này chẳng rõ đã từ đâu rẽ ra...

- Chiếc xe cũ mới to nhỏ ra sao?

- Là một chiếc xe khách cũ có mui thông thường.

- Người đánh xe như thế nào?

- Một lão già râu bạc.

- Chạy nhanh không?

- Không nhanh lắm!

- Giống như xe của chúng ta phải không?

- Vâng! Đó chính là điểm đã khiến ti chức thấy khả nghi. Bởi nếu chiếc xe từ phía sau đến, tất nhiên phải nhanh hơn xe chúng ta. Nhưng ti chức lưu ý, trước sau chiếc xe ấy vẫn cứ giữ một khoảng cách tương đương, cứ như là đi cùng đường với chúng ta vậy.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Được rồi, hãy cho xe đi nhanh hơn để xem phản ứng của họ ra sao?

Tử Mẫu Kim Thoa vâng lời ra roi giục ngựa, tốc độ xe lập tức tăng nhanh.

Chừng một khắc sau, Do Nhân Kiệt cất tiếng hỏi:

- Thế nào? Họ có đuổi theo chẳng?

Tử Mẫu Kim Thoa ngoái lại nhìn, bất giác sửng sốt kêu lên:

- Ủa, quái lạ thật!

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Không còn thấy nữa chứ gì?

Tử Mẫu Kim Thoa ngơ ngẩn:

- Vâng! Chẳng lẽ lão già ấy thấy chúng ta bỗng nhiên tăng gia tốc độ, biết hành tung đã bại lộ nên đâm ra cảnh giác hay sao?

Do Nhân Kiệt lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi, đoạn khoát tay nói:

- Có lẽ đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên thôi, đừng bận tâm đến nữa. Chúng ta hãy lo đi đường của chúng ta là hơn.

Lát sau, Tân Dã đã hiện ra trong tầm mắt, chiếc xe ngựa theo sau không còn thấy xuất hiện nữa.

Vào đến trong thành thì trời đã tối, ba người chọn một khách điểm gần cổng thành nghỉ trọ. Ăn tối xong, Do Nhân Kiệt đóng cửa phòng lại, vặn đèn dầu sáng hơn, từ trong gói hành lý lấy ra một quyển Tôn Tử binh pháp, ngồi xuống mới vừa giở được hai trang, bỗng nghe có tiếng gõ cửa hối hả.

Do Nhân Kiệt ngẩng lên hỏi:

- Ai đó?

- Ti chức đây!

Do Nhân Kiệt nhận ra là tiếng của Tử Mẫu Kim Thoa, bèn hỏi:

- Việc gì vậy?

- Chiếc xe ngựa kia mới vừa vào thành, hiện đang nghỉ trọ ở phía đối diện, theo hộ giáo thì có cần qua đó dò xét không?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói:

- Chuyển đi Thái Bình trang của chúng ta chẳng có gì là bí mật, mặc họ đi thôi!

Tử Mẫu Kim Thoa về đến phòng bên, Thần Lực Thái Bảo liền hỏi:

- Hộ giáo đã nói sao?

Tử Mẫu Kim Thoa so vai:

- Hộ giáo bảo là mặc họ!

Thần Lực Thái Bảo chau mày:

- Vị hộ giáo này của chúng ta rõ là lạ lùng hết sức, khi thì thận trọng tỉ mỉ, lúc thì lại thản nhiên bất cần, thật là khó hiểu.

Tử Mẫu Kim Thoa thở dài:

- Đúng vậy! Thành thật mà nói, lão già kia thật khiến chúng ta khó thể yên tâm.

Thần Lực Thái Bảo ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Hay là vậy, chúng ta đêm nay hãy chịu khó một chút, Tôn mỗ canh gác nửa đêm sau, đừng đem tính mạng ra mà làm trò đùa.

Tử Mẫu Kim Thoa gật đầu:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như thế. Vậy thì Tôn huynh hãy ngủ trước đi.

Kết quả một đêm bình an vô sự. Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy kể như đã hoàn công hy sinh mất nửa đêm ngủ. Điều khiến hai người hổ thẹn hơn hết là, trời vừa hừng sáng lão nhân kia đã đánh xe đi khỏi, hai người như kẻ ngậm bồ hòn, đành nhìn nhau cười đau khổ.

Do Nhân Kiệt nghe nói lão nhân kia đã ra khỏi thành trước, chẳng chút lấy làm ngạc nhiên, mỉm cười nói:

- Đêm qua nhị vị đã phải vất vả quá...

Tôn, Trương hai người hết sức kinh ngạc lẫn bội phục. Hành động của họ đêm qua ngỡ đã quá thận trọng, chẳng ngờ vẫn không thoát khỏi tai mắt của vị đại hộ giáo này.

Thần Lực Thái Bảo đỏ mặt ấp úng nói:

- Hộ giáo sao biết lão già ấy...

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười:

- Sự hoài nghi của nhị vị không ngoài hai điều. Một là lão già ấy rất có thể là cùng mục đích như bọn Khoái Dao Thái Tuế, hai là lão già ấy cũng có thể là đồng đảng của bọn Khoái Dao Thái Tuế. Còn theo bốn tọa thì hai khả năng ấy đều không có, cho nên chớ hê bận tâm.

Tử Mẫu Kim Thoa thắc mắc hỏi:

- Hộ giáo dựa vào đâu mà kết luận như vậy?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Điểm thứ nhất, nếu lão già ấy có cùng mục đích như bọn Khoái Dao Thái Tuế, muốn biết rõ chúng ta đi đâu, thử hỏi đối phương với từng tuổi ấy, lẽ nào lại ấu trĩ đến độ hôm qua chúng ta đã biểu lộ cảnh giác qua hành động, vậy mà còn bám theo sau, thậm chí ngủ trọ ngay đối diện với chúng ta hay sao? Điểm thứ nhì, nếu lão già ấy là đồng bọn của nhóm Khoái Dao Thái Tuế, theo dõi chúng ta, hiển nhiên là đã biết bọn Khoái Dao Thái Tuế đã gặp nạn. Vậy thì nhất định cũng phải biết một trong ba người đã bị sanh cầm. Nếu là nhị vị, nhị vị cho rằng nên tiếp tục theo dõi hay là giải cứu đồng bọn để khỏi bại lộ thân phận, việc nào cần thiết hơn?

Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình nghe xong, thấy đều hết sức tán phục.

Do Nhân Kiệt mỉm cười, đứng lên nói tiếp:

- Thôi, chúng ta lên đường!

Hôm ấy ba người đi đến trấn Ngõa Điểm và nghỉ trọ tại đó.

Trấn Ngõa Điểm nằm giữa Tân Dã và Nam Dương, khoảng cách tương đương nhau.

Ba người dự tính sáng sớm mai lên đường, lúc xế chiều là có thể đến Thái Bình trang, nếu mọi sự thuận lợi, ngày một là có thể quay trở về.

Tuy nhiên, đó chỉ là sự suy nghĩ của Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình, còn Do Nhân Kiệt thì khác, chàng đã quyết định khi nào đến Thái bình trang thì sẽ tìm lý do cho Tôn Tong Uy và Trương Kính Đình đứng xa một chút, để một mình chàng đến gần tiếp xúc.

Sau đó, chàng sẽ kẹp một bức thư ngắn vào trong bức tranh Đường Nhân sơn thủy như sau:

“Kính gửi Tụ Thủ Thần Y, bốn giáo có một hộ giáo chẳng may mắc phải nghi ban trọng chứng, chấn trị nhiều nơi vô hiệu, bắt buộc phải nhờ đến tôn giá, xin thù lao với một bức tranh Đường Nhân sơn thủy, mong hãy lập tức di giá đến tề đàn để lâm sàng trị liệu. Vị hộ giáo này có địa vị trọng yếu trong bốn giáo, nếu chỉ ban cho hoàn tán đơn dược thì phải có bảo chứng, kéo vạ nhất xảy ra chuyện bất trắc sẽ tổn thương đến hòa khí đôi bên. Đến đây cặn lời, xin hãy nghĩ kỹ. Thiên Ma giáo chủ bách bái”.

Chàng tin rằng Tụ Thủ Thần Y chỉ cần còn chút lòng tự ái, khi xem xong bức thư này nhất định sẽ tức điên lên. Lúc bấy giờ Trương, Tôn hai người sẽ là nhân chứng tốt nhất, nhất định họ sẽ giúp chàng diễn tả lại thái độ thiếu lễ phép của đối phương, chàng khỏi phải đơm đặt thêm. Kim Hoa lão ma cũng chẳng phải người dễ đối phó, nhất định sẽ phái người đến hỏi tội Thái Bình trang.

Sáng hôm sau, ba người từ trấn Ngõa Điểm xuất phát, trên đường không hề ngưng nghỉ, đến giờ thân thì đã có mặt tại Nam Dương.

Ba người dừng lại ăn uống trong một quán ở ngoài thành, nhân lúc mặt trời chưa lặn, đi tiếp đến Thái Bình trang.

Khi sắp đến nơi, Thần Lực Thái Bảo ngồi trước đánh xe bằng kinh hoàng kêu lên thảng thốt:

- Hộ giáo mau xem, Thái Bình trang bốc cháy kìa...

Do Nhân Kiệt sửng sốt, vội cùng Tử Mẫu Kim Thoa thò đầu ra nhìn.

Chỉ thấy Thái Bình trang khói bốc mịt mù, đồng thời văng vẳng nghe có tiếng sát phạt nhau.

Do Nhân Kiệt hết sức kinh ngạc, đồng thời cũng thầm vui mừng. Ngọn lửa này cháy thật đúng lúc, chẳng còn gì tốt hơn nữa.

Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy ghì cương, ngoái lại tần ngần nói:

- Bây giờ chúng ta...

Do Nhân Kiệt hất mạnh đầu:

- Hãy mau đến đó xem thử!

Thần Lực Thái Bảo liền cho xe chạy đến và dừng lại bên ven khoảng đất trống trước Thái Bình trang, ba người bắt đầu lặng lẽ theo dõi.

Lúc này trên khoảng đất trống trước trang có ba người đang giao chiến kịch liệt trong khói mù. Xung quanh là mấy mươi tránh đình tay cầm vũ khí các loại reo hò trợ oai.

Do Nhân Kiệt đã trông thấy rõ, một người trong số đó có thân hình cao to, với binh khí trong tay là một ngọn kim bút, chính là chủ nhân Thái Bình trang Tụ Thủ Thần Y Thi Đức Tu.

Hai người kia là hai lão nhân, một bạch bào và một hắc bào, đều giao chiến với hay tay không. Qua màu áo và tuổi tác, Do Nhân Kiệt chợt nghĩ đến hai người. Đó là Đại Hồng Sơn, Bạch Long lão nhân và Hắc Long lão nhân mà Khoái Dao Thái Tuế đã đề cập đến hôm trước.

Nhưng điều khiến người khó hiểu là lưỡng quái thân thủ nhanh nhẹn, chẳng có chút bệnh hoạn, cứ sao lại tìm đến Thái Bình trang này?

Tụ Thủ Thần Y kể ra tuy tuổi đã ngoài năm mươi, nhưng so với song quái cũng chỉ đáng là một hậu bối. Song quái lui ra khỏi chốn giang hồ ít ra cũng trên ba mươi năm, lúc bấy giờ chưa chắc Tụ Thủ Thần Y đã xuất đạo võ lâm. Như vậy thì giữa đôi bên đâu có oán thù gì, thế chẳng quái lạ hay sao?

Thần Lực Thái Bảo lẩm bẩm:

- Lạ thật, lúc Kim Bút đại hiệp Lệnh Hồ Huyền còn sống, chưa từng nghe nói có lai vãng với họ Thi này, vậy thì y đã học được Kim Bút chiêu pháp ở đâu?

Nghe Thần Lực Thái Bảo nói vậy, Do Nhân Kiệt mới nghĩ đến vấn đề võ công của đôi bên. Tụ Thủ Thần Y với một ngọn Kim Bút giao chiến với hai quái kiệt lừng danh võ lâm, đủ biết trong mấy tháng qua, y đã đạt được thành tựu và tự tin rất khá trên quyền Tung Hoành Phổ.

Theo lời ân sư, quyền Tung Hoành Phổ này không phải là một bí kíp hoàn hảo, vì để khảo nghiệm trí tuệ của kẻ có được sau này, nên khi ghi chép đã cố ý để lại chỗ thiếu sót trong mấy chiêu sau cùng. Ân sư còn nói, nếu Tụ Thủ Thần Y sau này thật sự dùng pho bút này ứng địch, nhất định sẽ nguy khốn.

Nay cơ hội hiếm có chàng phải xem thử Tụ Thủ Thần Y đã thấu triệt sự huyền diệu trong mấy chiêu sau cùng hay chưa?

Ngay khi ấy, Tử Mẫu Kim Thoa bỗng kéo tay áo chàng, khẽ nói:

- Sự suy luận của hộ giáo hôm trước quả không sai, lão già đánh xe chính là lão già áo đen kia...

Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu, tiếp tục chăm chú theo dõi trận chiến.

Hai lão quái quả danh bất hư truyền, công lực hùng hậu kinh người. Mỗi chiêu phát ra, kinh khí như lốc xoáy, uy lực mạnh đến nỗi khiến bọn tráng đinh đứng ngoài xa bảy tám trượng cũng bị đứng chân không vững, bắt buộc phải lùi xa hơn.

Tuy nhiên, về mặt khí thế lúc này dường như Tụ Thủ Thần Y vẫn chiếm thượng phong một chút. Mặc dù thủ nhiều công ít dưới sự giúp công của song quái, nhưng không mấy may có vẻ nao núng. Thế nhưng, mặc dù Tụ Thủ Thần Y chiếm giữ ưu thế, song chẳng thể tiến thêm bước nữa, hạ sát song quái tại đường trường.

Ngọn kim bút trong tay Tụ Thủ Thần Y nếu không phải điểm sai phương vị, thì cũng là công không đúng lúc, luôn để cho song quái thoát chết dưới đòn trí mạng.

Do Nhân Kiệt thầm gật đầu, ân sư nói quả không sai. Tụ Thủ Thần Y đúng là chưa thấu triệt được sự huyền diệu trong mấy chiêu sau cùng.

Thần Lực Thái Bảo bỗng chau mày lại gần khẽ nói:

- Pho bút pháp của họ Thi dường như chưa đủ hỏa hậu, nếu kéo dài cuộc chiến e sẽ dữ nhiều lành ít, hộ giáo thấy chúng ta có nên ra tay giúp y chăng?

Do Nhân Kiệt hỏi ngược lại:

- Nhị vị biết hai lão già kia là ai không?

Thần Lực Thái Bảo ngạc nhiên:

- Là ai vậy?

- Nếu bốn tọa không nhìn lầm, hai lão già này có lẽ ngay cả giáo chủ chúng ta cũng không dám đắc tội.

Thần Lực Thái Bảo trở to mắt:

- Hộ giáo muốn nói...

Tử Mẫu Kim Thoa như chợt nhớ ra, khẽ nói:

- Ô! Đúng rồi! Tôn huynh, hộ giáo nói không sai. Tuyệt đối không được mạo muội, hai lão già kia nhất định là Đại Hồng song quái.

Thần Lực Thái Bảo sửng sờ:

- Đại Hồng song quái ư?

Tử Mẫu Kim Thoa bỗng hốt hoảng kêu lên:

- Nguy rồi, họ Thi đã bị trúng chiêu, xem ra bại chắc rồi!

Do Nhân Kiệt bởi hai mắt không hề rời khỏi đấu trường, nên việc Tụ Thủ Thần Y trúng chưởng, chàng hiểu rõ hơn ai hết.

Thì ra khi song quái công tới với thế gọng kềm, Tụ Thủ Thần Y đã thi triển chiêu “Thiên ngôn ỷ mã”, kim bút vung ra hàng vạn đốm vàng lóa mắt, công về phía Bạch Long lão nhân. Song Do Nhân Kiệt biết rõ đó chỉ là một chiêu hư trương thanh thế, thật ra mục đích chính lại là Hắc Long lão nhân phía bên phải.

Bởi trong tình huống với một địch hai, khi hai kẻ địch cùng lúc công tới, dù ai ngu xuẩn đến mấy cũng không bao giờ chỉ nghênh chiến giữa một trong hai người.

Quả nhiên, ngay khi Bạch Long lão nhân vừa định vung chưởng bổ vào ngọn kim bút, Tụ Thủ Thần Y bỗng thu bút thật nhanh, xoay người đổi sang chiêu “Nhất bút điều long” nhanh như chớp điểm vào giữa ngực Hắc Long lão nhân.

Về mặt chiến lược, Tụ Thủ Thần Y không hề phạm sai lầm. Điều sai lầm là chiêu “Nhất bút điều long” trong Kim Bút chiêu pháp không phải xuất thủ như vậy.

Theo đúng Kim Bút bút pháp thì chiêu “Nhất bút điều long” gồm có ba thức liên hoàn, thức thứ nhất là điểm vào trán đối thủ, tiếp đến là quét sang trái rồi sang phải, vị trí là yết hầu đối phương. Ngay khi đối phương toàn lực hóa giải hai thức ấy, thức sau cùng mới với tư thế như hồi bút triệt chiêu đâm vào bụng đối phương.

Chứ đâm vào giữa ngực đối phương như Tụ Thủ Thần Y lúc này, trừ phi đối phương là người gỗ, bằng không chẳng thể nào trúng đích được.

Kết quả, Tụ Thủ Thần Y một bút điểm tới, Hắc Long lão nhân chỉ một cái lách người, đã nhẹ nhàng tránh khỏi một chiêu “Nhất bút điều long” danh thực bất phù.

Tụ Thủ Thần Y một chiêu hụt hẫng, người chồm tới trước. Hắc Long lão nhân ngay khi lách người, tả chưởng quơ ngang khiến địch phân thần, hữu chưởng chớp nhoáng bổ ra.

Tụ Thủ Thần Y có lẽ đã quá tin tưởng vào kim bút chiêu pháp trong Tung Hoành Phổ, lúc này thấy tuyệt học vô hiệu, bất giác bộ pháp rối loạn.

Mặc dù y bằng vào võ công sẵn có của mình, với thế “Thoát bào nhượng vị” tránh khỏi một chưởng của Hắc Long lão nhân, nhưng trong lúc cấp bách y đã quên mất phía sau hãy còn một Bạch Long lão nhân.

Ngay khi y xoay người toan rút lui, Bạch Long lão nhân một chưởng vừa bổ tới đúng lúc...

Tụ Thủ Thần Y bị trúng một chưởng, biết không sao đương cự tiếp được nữa, gắng gượng vung kim bút quét ngang, rồi thì tung mình lên không, phóng nhanh về phía sau trang.

Bọn tráng đinh thấy chủ nhân đã bỏ chạy, liền nhốn nháo và la ó ầm ĩ, đổ xô lui vào trong trang.

Lúc này trong trang tuy vẫn còn khói mù khắp nơi, nhưng lửa đã không còn dữ dội như trước nữa.

Đại Hồng Song quái chỉ đưa mắt nhìn Tụ Thủ Thần Y và bọn tráng đinh bỏ đi không hề đuổi theo hoặc ngăn cản, hai người sóng vai nhau đứng thừ ra tại chỗ như phỗng đá.

Sau một hồi rất lâu, song quái bỗng cùng lúc quay người, hai gương mặt đầy nếp nhăn hằn vẻ đau thương, nước mắt ràn rụa, cùng nhìn nhau một hồi, sau cùng ôm đầu khóc nức nở...

Thần Lực Thái Bảo kinh ngạc nói:

- Vậy là sao thế này?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Thôi đừng thắc mắc chuyện thiên hạ, đã không còn sớm nữa, chúng ta trở vào thành đi.

Tử Mẫu Kim Thoa khẽ nói:

- Việc này tính sao đây?

Do Nhân Kiệt thở phào:

- Đành phải chờ ngày mai hẵng tính thôi!

Trên đường không ai nói với ai nửa lời, ba người đều hồi tưởng lại cảnh tượng vừa qua, nhất là hành động sau cùng của song quái thật là khó hiểu. Họ đã chẳng phải đến vì cầu y hay tầm thù, vậy mà lại khiến cho Thái Bình trang trời long đất lở, sau cùng Tụ Thủ Thần Y thọ thương đào tẩu. Họ không đuổi theo mà lại ở tại chỗ khóc lóc thảm thiết. Nếu không phải chính mắt trông thấy, thật khó thể tin được.

Vào đến trong thành thì nhà cửa đã lên đèn, Tử Mẫu Kim Thoa bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, hộ giáo hãy xem chiếc xe kia mau!

Thì ra có ba bốn chiếc xe ngựa đầy bụi đất đang đỗ trước cửa một khách điểm nhỏ, Tử Mẫu Kim Thoa nói là một chiếc trong số ấy.

Do Nhân Kiệt ngoảnh lại hỏi:

- Chiếc xe ấy thế nào?

Tử Mẫu Kim Thoa thấp giọng:

- Đó chính là chiếc xe của song quái, rất có thể họ đang nghỉ trọ trong khách điểm này.

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn gật đầu nói:

- Trương hộ pháp hãy xuống xe dò xét thử, bốn tọa với Tôn hộ pháp sẽ chờ ở khách điểm phía đối diện. Nhưng không nên quá lâu, kéo hai lão quái ấy về đến bất gặp.

Tử Mẫu Kim Thoa phóng xuống xe, xe ngựa tiếp tục tiến về phía khách điểm nằm chếch đối diện.

Lát sau, Tử Mẫu Kim Thoa trở về, Do Nhân Kiệt hỏi:

- Tình hình thế nào?

Tử Mẫu Kim Thoa đáp:

- Trong khách điểm chỉ để lại một thiếu niên lâm bệnh tuổi chừng mười bảy mười tám, mặt mày vàng ệch, hai mắt sâu hoắm, dường như không còn nói được nữa. Theo lời gã phổ ky trong khách kiếm thì thiếu niên ấy là do hai lão già nghèo khổ đưa đến, hai lão già rất thương yêu thiếu niên này, sáng sớm rời khỏi bảo là đi mời đại phu. Chẳng ngờ đi lâu thế này mà vẫn chưa thấy trở về. Theo ti chức nhận thấy, thiếu niên ấy rất có thể là đệ tử chung của song quái.

Thần Lực Thái Bảo xen lời:

- Có lẽ do song quái nóng lòng truyền thụ võ công, đến đổi khiến ái đồ bị tẩu hỏa nhập ma cũng nên.

Do Nhân Kiệt gật đầu tán đồng, từ khi rời khỏi tổng đàn đến nay, đây là lần đầu tiên Thần Lực Thái Bảo mới tỏ ra thông minh như vậy.

Hôm sau, ba người lại đến Thái Bình trang. Khi đến nơi, trước trang im lìm không một tiếng động. Do Nhân Kiệt bất giác nghe tim đập dữ dội, chàng hy vọng sự suy đoán của mình đã không sai lầm.

Thần Lực Thái Bảo quét mắt nhìn quanh, đoạn nói:

- Lạ quá! Với tài lực của Tụ Thủ Thần Y, sau khi trang viện bị hỏa hoạn, lẽ ra phải lập tức tu sửa mới đúng, sao bên trong lại chẳng chút động tĩnh thế này?

Do Nhân Kiệt tiếp lời:

- Hãy vào xem thử!

Thần Lực Thái Bảo phóng xuống xe, bước nhanh vượt qua quảng trường, tiến về phía hai cánh cửa cổng đang khép kín.

Bên này, Tử Mẫu Kim Thoa lẩm bẩm nói:

- Cầu mong y đã không đang đêm dọn đi nơi khác!

Do Nhân Kiệt lặng thinh, chỉ chăm chú theo dõi Thần Lực Thái Bảo lúc này đang lay động tay nắm cửa và cất tiếng gọi to. Sau cùng có lẽ quá sốt ruột, y lùi sau mấy bước, tung mình vượt qua bờ tường vào trong.

Lát sau, Thần Lực Thái Bảo trở ra thở hổn hển nói:

- Hồngбет rồi, chẳng có một bóng ma nào cả!

Tử Mẫu Kim Thoa vội hỏi:

- Tôn huynh đã đi hết khắp nơi rồi hả?

Thần Lực Thái Bảo gật đầu:

- Vâng, không sót một chỗ nào, chỉ có một lão bộc cầm điếu thoi.

Do Nhân Kiệt thoáng động tâm nói:

- Nhị vị hãy đợi ở đây, để bốn tọa vào trong xem thử!

Do Nhân Kiệt vào trong trang, đi hết khắp nơi một vòng. Quả nhiên không thấy một bóng người, chàng đặc biệt chú ý đến một gian thư phòng ở hậu viện, trên vách không còn một bức tranh nào. Qua đó đủ hiểu Tụ Thủ Thần Y sẽ không bao giờ quay trở về đây nữa.

Sau cùng chàng đã tìm gặp lão bộc cầm điếu trong nhà bếp. Lão bộc này tuổi trạc thất tuần, râu tóc bạc phơ. Lúc Do Nhân Kiệt vào đến, lão bộc một tay cầm nắp chảo, một tay cầm thuổng đang lo nấu nướng.

Do Nhân Kiệt đưa tay vỗ lên vai lão lớn tiếng nói:

- Lão trưởng, tại hạ cần hỏi vài điều!

Lão bộc bỏ dụng cụ trong tay xuống, chậm chậm ngược gương mặt thờ thần lên, đưa tay chỉ miệng và tai, đoạn lắc đầu tỏ ý không nói và nghe được.

Do Nhân Kiệt gật đầu, dùng tay ra hiệu bảo lão bộc đến ngồi trên một chiếc ghế gỗ, rồi chàng cũng ngồi xuống một chiếc ghế khác.

Sau đó, Do Nhân Kiệt mỉm cười, với giọng ôn tồn chậm rãi nói:

- Lão trưởng hãy nghe đây, tại hạ ngoại hiệu là Ác Quân Bình, hiện giữ chức hộ giáo của Thiên Ma Giáo, phen này đến đây là phụng mệnh giáo chủ để gặp quý chủ nhân nhờ chữa trị cho một hộ giáo khác, chẳng ngờ Thái Bình trang lại gặp tai biến...

Lão bộc ngơ ngác, ánh mắt lộ vẻ dò hỏi như không biết Do Nhân Kiệt đã nói những gì.

Do Nhân Kiệt lại cười nói tiếp:

- Có một điều hần là lão trượng cũng biết rất rõ, đó là phi hiệu của Công Tôn mỗ có được chẳng phải dễ dàng. Nếu Công Tôn mỗ đoán không lầm thì lão trượng chẳng những không cảm diếc mà cũng không phải là người của Thái Bình trang này.

Lão bộc ngồi thờ thần, vẫn không tỏ vẻ gì.

Do Nhân Kiệt không sờn lòng, mỉm cười nói tiếp:

- Còn về lai lịch của lão trượng, Công Tôn mỗ hết rức rồi. Bây giờ, Công Tôn mỗ xin cho lão trượng biết hai việc. Một là vào cuối năm rồi, tại hạ từng với một kế nhỏ đã dễ dàng bỏ rơi một vị quan sự của Tứ Phương Bảo. Hai là trước đây không lâu, tại hạ từng với một ngọn Tam Lăng thích đã đưa Vu Khê lão quái về thế giới cực lạc. Vu Khê lão quái là người như thế nào, có lẽ chẳng cần Công Tôn mỗ giới thiệu phải không?

Lão bộc chớp mắt, vẫn không tỏ vẻ gì cả.

Do Nhân Kiệt khề hắng giọng, nói tiếp:

- Công Tôn mỗ chẳng quản hao hơi tốn tiếng nói cho lão trượng biết, những điều ấy chính là muốn lão trượng hiểu. Nếu lão trượng thấy thân thủ của mình không bằng Vu Khê lão quái thì chớ nên có ý định liều mạng, lão trượng cũng là đến từ Tứ Phương Bảo, đúng không nào?

Lão bộc dường như không yên tâm về thức ăn trong chảo, bất giác đưa mắt nhìn về phía ấy.

Do Nhân Kiệt lại hắng giọng, nói tiếp:

- Giờ đã nói rõ hết rồi, dám xin lão trượng cho biết một điều. Họ Thi phải chăng đã dọn đến Tứ Phương Bảo? Lão trượng hãy an tâm. Hôm nay lão trượng nói ra vào tai Công Tôn mỗ, tuyệt đối không đến tai kẻ thứ ba. Bởi đây chẳng qua là do Công Tôn mỗ nhất thời hiếu kỳ, chứ việc họ Thi đã đi đâu, không hề nằm trong phạm vi chuyển đi này của Công Tôn mỗ, song nếu lão trượng không chịu nể mặt thì thật khó nói. Thế nào, họ Thi phải chăng đã dọn đến Tứ Phương Bảo?

Lão bộc cúi thấp đầu, lưỡng lự một hồi, bỗng quì sụp xuống run giọng nói:

- Tệ bảo chủ hết sức nghiêm khắc, ai tiết lộ bí mật chắc chắn sẽ phải chết, xin Công Tôn đại hiệp rủ lòng thương xót, đại hiệp đã... đoán đúng hoàn toàn.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Lão trượng yên tâm đi!

Nói xong chàng bỏ đi, khi ra đến xe ngựa bên ngoài, Trương Kính Đình và Tôn Tong Uy đồng thanh hỏi:

- Hộ giáo có phát hiện gì khác nữa không?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Ngoài lão bộc câm điếc, quả nhiên chẳng có một bóng ma nào cả.

Thần Lực Thái Bảo Tôn Tong Uy chau mày râu rĩ nói:

- Vậy biết làm sao bây giờ?

Do Nhân Kiệt cười áo nã:

- Làm sao ư? Đây đâu phải là lỗi ở chúng ta, ai mà ngờ thần y của chúng ta lại kém cỏi đến vậy!

Thần Lực Thái Bảo thở dài:

- Tối qua phải chi...

Có lẽ y muốn nói tối qua phải chi nghe theo lời y, ra tay giúp Tụ Thủ Thần Y đánh đuổi song quái, không chừng đã lấy được linh dược ngay lúc ấy rồi.

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, đó có thể nói là lỗi ở bốn tọa đã thận trọng quá mức. Khi về đến tổng đàn, bốn tọa sẽ tự xin xét xử để chuộc tội...

Khang lại khẽ hắng giọng, nói tiếp:

- Còn về phần nhị vị, trước nay đã được Thích lão đường chủ quý trọng, vậy mà vừa nghe nói đến tên song quái đã lập tức sinh lòng khiếp sợ. Do đó chưa thể xả thân tận trung, vậy cũng chẳng phải là vô tội. Theo bốn tọa thì nhị vị cũng nên chuẩn bị lời lẽ để tự biện hộ mới được.

Trương Tôn hai người nghe xong đều kinh hoàng thất sắc.

Tử Mẫu Kim Thoa quay sang Thần Lực Thái Bảo cầu nhàu:

- Việc đã qua rồi, Tôn huynh còn nhắc lại làm gì kia chứ?

Thần Lực Thái Bảo lo lắng xoa hai tay vào nhau, lúng túng nói:

- Tiểu đệ cũng chỉ buột miệng nói vậy thôi, đây cũng đâu có người ngoài. Tính khí của lão đường chủ chúng ta, chả lẽ tiểu đệ không rõ hay sao?

o O o

Bảy hôm sau, ba người đã về đến tổng đàn.

Kim Hoa Ma nghe xong báo cáo của ba người, tức tối đến giậm chân lia lịa và mắng chửi song quái không ngớt.

Do Nhân Kiệt ung dung nói:

- Chỉ cần Thích hộ giáo giữ được trạng hướng như hiện nay, bốn tọa còn một biện pháp nữa.

Kim Hoa Ma vội hỏi:

- Còn biện pháp gì nữa?

Do Nhân Kiệt hạ thấp giọng:

- Chuẩn bị ba trăm lạng vàng, phái người đến Tứ Phương Bảo một chuyến nữa.

Kim Hoa Ma cơ hồ nháy dựng lên:

- Đúng! Đúng! Suýt nữa lão phu đã quên mất. Bây đâu, đi lấy ba trăm lạng vàng mang đến đây cho lão phu mau!

Ngay khi ấy, một hán tử trung niên từ ngoài bước vào, hướng về Kim Hoa Ma khom mình nói:

- Kim Bút Âu Dương đường chủ có lời mời Công Tôn hộ giáo qua bên ấy chốc lát.

Do Nhân Kiệt thăm dò:

- Ý của Thích lão là...

- Hừ! Ý cho mời Công Tôn huynh đâu có việc tốt lành gì. Theo giáo qui của bốn giáo, chức trách của Tam đường là Kim Bút đường quản lý về sự thưởng phạt, thăng chuyển của các phân đàn. Huyết Chưởng đường đảm nhiệm việc chinh thảo bên ngoài. Nga Mi Đạo đường phụ trách việc thu chi tài vụ, chỉnh lý và tiến hành các nhiệm vụ đặc biệt có tính lâm thời. Phen này bốn nơi phân đàn nhận được thư cảnh cáo của Thiên Đạo Giáo, trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn tại của các phân đàn. Theo trách nhiệm của Kim Bút đường, lẽ ra phải lập tức tiến hành điều tra rõ nhân vật chủ não của đối phương, cùng tổng đàn hợp bàn kế hoạch rồi giao cho bốn đường xử lý. Nhưng kể từ khi xảy ra sự biến đến nay, Kim Bút đường chớ hề đưa ra được đôi sách nào, giờ đây mời Công Tôn huynh sang đó, còn gì khác hơn là muốn thọ giáo phương pháp hành động ở nơi Công Tôn huynh?

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Vậy chứ Khoái Dao Thái Tuế đâu? Chả lẽ hắn không khai ra chút gì cả ư?

- Lúc đưa về đến tổng đàn thì hắn đã trở thành một tử thi, phân đàn chủ Chung Tường thậm chí không hề hay biết đã bị người hạ thủ tại đâu.

- Vậy thư báo cáo của bốn tọa, Thích lão có nhận được không?

- Nhận được rồi!

- Thích lão có cho người lục soát chưa?

- Rồi! Tuy không bắt được một kẻ khả nghi nào, nhưng sự thật đã chứng minh, phán đoán của Công Tôn huynh chẳng sai, đã phát hiện dấu vết có người ẩn nấp ở nơi sau núi.

- Còn nội bộ thì sao?

Kim Hoa Ma thở dài:

- Về nội bộ thì lão phu đành chịu bó tay. Trong tổng đàn có đến hàng ngàn người, nhìn bề ngoài cơ hồ chẳng một ai là không trung thành với bốn giáo. Nếu không thể thu hẹp phạm vi chỉ còn lại vài người, lão phu thật chẳng biết bắt tay từ đâu. Thư báo cáo của Công Tôn huynh thì ba vị giáo chủ đều đã xem qua, ý của ba vị ấy hoàn toàn giống như nhận xét của lão phu. Hiện tại đành tạm thời giữ bí mật và chỉ phái ba hộ giáo âm thầm tiến hành khảo sát, khi nào có manh mối sẽ bàn tính sau. Ngoài ra, chỉ còn trông cậy vào Công Tôn huynh có đưa ra được biện pháp khả thi gì nữa thôi.

Do Nhân Kiệt trầm ngâm gật đầu:

- Quả là một vấn đề nan giải...

Chàng thâm nghĩ, thiếu gia trước tiên hạ con cờ tại đây, khi nào thời cơ chín mùi, nhất định sẽ khiến cho tổng đàn này rối ren như tơ vò.

Kim Hoa Ma đưa mắt nhìn trời nói:

- Việc của chúng ta để ngày mai hãy nói tiếp, Công Tôn huynh hãy sang bên lão Âu Dương trước đi.

Trong Kim Bút đường, hộ pháp trực nhật hôm ấy chính là Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiên Xung Ngô, nhớ chuyến đi cùng Hoa Hoa công tử năm rồi, lúc bấy giờ Tiên Xung Ngô đã tự thị thân phận luôn xem thường chàng, bây giờ trông thấy chàng đến, chẳng khác nào tổ tông lâm môn, tất cung tất kính ra đón tận cửa đại sảnh, khom mình cúi đầu nói:

- Không biết hộ giáo giá lâm, chẳng kịp ra đón tận xa.

- Tiên huynh khách sáo quá! Âu Dương đường chủ có đấy không?

Sau bức bình phong trong sảnh có người tiếp lời:

- Công Tôn hộ giáo đó ư? Xin mời vào, mời vào!

Tiếp theo sau, một lão nhân mập lùn mặt mày hồng hào từ sau bình phong bước ra. Do Nhân Kiệt vừa tiếp xúc với ánh mắt sâu sắc của đối phương, liền biết ngay vị Kim Bút đường chủ này chẳng phải chỉ là một hảo hảo tiên sinh như lời đồn đại.

Do Nhân Kiệt tuy chẳng phải công thần trong giáo, nhưng luận về thân phận hiện nay tuy không có thực quyền như ba đường chủ, song chức vị cao hơn, nên chàng chỉ thoáng vòng tay đáp lễ rồi dưới sự mời nhường của đối phương, chàng dẫn trước đi ra phía sau bình phong.

Trong gian phòng nhỏ trang trí sang trọng ở phía sau bình phong đã bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, và hai thị nữ trẻ đẹp đang chờ với ấm rượu trên tay.

Sau khi yên vị, trải qua những lời lẽ giao tế không sao tránh khỏi, Kim Bút đường chủ bày tỏ ngay mục đích cho mời. Đúng như Kim Hoa Ma đã nói, y báo quả thật chẳng có chút biện pháp gì để đối phó với Thiên Đạo Giáo nào đó, thỉnh giáo Do Nhân Kiệt xem có lương sách gì tiến hành điều tra hay không?

Do Nhân Kiệt đã có dự tính, bèn giả vờ ngưng ly suy nghĩ một hồi rồi mới chậm chậm ngẩng lên nhìn đối phương hỏi:

- Có thể xin Âu Dương đường chủ trả lời một câu hỏi của bốn tọa trước chăng?
- Câu hỏi gì?

Do Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Đường chủ có tin Thiên Đạo giáo chủ thật sự là Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong hay không?

Kim Bút đường chủ lắc đầu nguầy nguậy:

- Tuyệt đối không thể như vậy được!

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Chỉ cần đường chủ có nhận định như vậy, thì sự việc dễ dàng hơn nhiều. Bây giờ chúng ta hãy tiếp tục suy luận, đối phương mạo nhận danh nghĩa của Tiêu Dao Thư Sinh là có dụng ý gì?

Kim Bút đường chủ ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Theo bốn đường thì đó hiển nhiên là kế một mũi tên bắn hai chim của đối phương, lợi dụng danh nghĩa của Tiêu Dao Thư Sinh chuyên gây khó khăn cho bốn giáo, có lẽ là muốn mượn sức bốn giáo trừ khử Tiêu Dao Thư Sinh, thế là ngư ông đắc lợi.

- Đường chủ đã nghĩ đến điều ấy, vậy thì đường chủ có thể nào tiến thêm bước nữa. Thử đoán xem vì lẽ gì Thiên Đạo giáo chủ không tìm người khác, mà lại chỉ tìm Tiêu Dao Thư Sinh?

- Dĩ nhiên là vì vấn đề ân oán!

- Vậy đường chủ có biết kẻ thù của Tiêu Dao Thư Sinh là những ai không?

Kim Bút đường chủ chau mày:

- Điều ấy khó quá. Tiêu Dao Thư Sinh xưa nay không tranh chấp với đời, mấy mươi năm qua không hề có kẻ thù, gần đây chống đối bốn giáo là do bởi Thiên Long phủ bị thiêu hủy. Nghiêm khắc mà nói, Tiêu Dao Thư Sinh nếu có kẻ thù thì chỉ một bốn giáo mà thôi.

- Đường chủ có thừa nhận Tiêu Dao Thư Sinh là một người thông minh chăng?
- Bốn đường thừa nhận.

- Đã là người thông minh thì không bao giờ lại làm điều ngu xuẩn. Cho nên theo bốn tọa thì Thiên Đạo giáo chủ với Tiêu Dao Thư Sinh chẳng có ân oán gì cả.

Kim Bút đường chủ trở to mắt:

- Vậy thì...

Do Nhân Kiệt nhấn mạnh từng tiếng:

- Nếu Thiên Đạo giáo chủ quả đúng là có mối hiềm khích với Tiêu Dao Thư Sinh định mượn tay bốn giáo trừ diệt, không bao giờ lại sử dụng một phương pháp ấu trĩ đến vậy.

Kim Bút đường chủ sốt ruột hỏi:

- Vậy chứ hộ giáo nhận thấy sao? Phải chăng hộ giáo đã đoán ra được Thiên Đạo giáo chủ là ai rồi?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, nếu bốn tọa đoán không lầm, Thiên Đạo giáo chủ rất có thể là Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang ở Thương Nam.

- Lão họ Thái ở Đại Thiên sơn trang ư?

- Theo lời của Mẫn hộ pháp ở Nga Mi Đạo đường, trước đây họ Thái có ý đầu thuận bốn giáo, nhưng dường như là chưa được bốn giáo chấp thuận.

- Quả đúng là như vậy, đó là bởi vấn đề danh nghĩa rất khó sắp xếp...

Do Nhân Kiệt mỉm cười, bỗng hỏi:

- Đường chủ có biết vì lẽ gì Thái trang chủ bỗng dưng muốn đầu thuận bốn giáo không?

Kim Bút đường chủ chau mày:

- Đó chính là điều không sao hiểu nổi, bởi họ Thái có rất nhiều điền sản ở vùng Thương Nam, thừa sức tự túc. Hơn nữa, họ Thái cũng rất ít dính dáng đến chuyện giang hồ, có thể nói hoàn toàn không có lý do phải đầu thuận bốn giáo...

- Lý do chỉ có một, đó là Thiên Sơn Tam Nghĩa chẳng những còn sống trên cõi đời, mà đã vào đến Trung Nguyên rồi!

-Ồ, thì ra là vậy!

- Còn về giữa Thái trang chủ với Thiên Sơn Tam Nghĩa thật ra có ân oán gì, bốn tọa cũng chẳng rõ lắm. Tuy nhiên, Thái trang chủ định lợi dụng việc bốn giáo đối địch với Tiêu Dao Thư Sinh mà nhân tiện trừ khử luôn tam nghĩa, dụng tâm ấy hết sức rõ ràng.

Kim Bút đường chủ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng ngẩng lên hỏi:

- Mấy ngày tới đây hộ giáo có bận việc gì không?

Do Nhân Kiệt đương nhiên rất hiểu dụng ý của đối phương, mục đích chẳng ngoài việc muốn nhờ chàng dẫn người đến Thương Nam điều tra một chuyện.

Tuy nhiên, nếu chàng có thể lựa chọn, thà chàng đi đến Đại Thiên sơn trang ở Thương Nam còn hơn là đến Tứ Phương Bảo. Bởi Tụ Thủ Thần Y với Đỗ Môn tú sĩ vì sự lợi hại nay đã đồng lõa với nhau. Sở dĩ chàng kiến nghị Kim Hoa Ma phái người đến Tứ Phương Bảo chẳng qua là muốn tạo thêm niềm tin của lão ma đối với chàng, hầu tiện việc hành động sau này. Còn như chàng mà thật sự mang theo ba trăm lạng vàng đến Tứ Phương Bảo dò hỏi về tung tích của Tụ Thủ Thần Y, với sự biểu hiện thiếu thân thiện của chàng lần trước, nhất định sẽ chẳng đạt được kết quả gì, không chừng còn chuốc họa vào thân là khác.

Còn về việc dẫn người đến Đại Thiên sơn trang thì lại khác. Vị Thái trang chủ kia hiển nhiên cũng không phải là hạng lương thiện, chàng có thể nhân cơ hội này dẫn theo vài hộ giáo và hộ pháp, để cho hai bên cấu xé lẫn nhau. Chém giết nhau một phen cho thỏa thích, đôi bên thương vong càng thảm trọng thì càng hữu ích cho giới võ lâm.

Đương nhiên, đó chỉ là ý nghĩ của chàng, chẳng rõ trong hai đường chủ, người nào có sức ảnh hưởng với cấp trên hơn, nay khả năng của chàng chỉ là châm lửa, dù không được như ý muốn thì cũng có thể khiến cho hai vị đường chủ xung đột lẫn nhau.

Do Nhân Kiệt nghĩ đoạn, vờ ra vẻ thờ ơ nói:

- Cũng chẳng có việc gì quan trọng, nhưng trong một hai hôm tới đây, có lẽ còn phải đến Tứ Phương Bảo một chuyến nữa.

Kim Bút đường chủ hết sức ngạc nhiên:

- Lại đến Tứ Phương Bảo chi vậy?

- Dò la tung tích của Tụ Thủ Thần Y.

- Sao? Tụ Thủ Thần Y chẳng phải đang ở Thái Bình trang ư?

- Bỗng tọa mới vừa đến đó, nhưng đã chậm mất một bước. Thái Bình trang đã bị Hắc Bạch song quái ở Đại Hồng Sơn phóng hỏa thiêu hủy, hiện Thái Bình trang chẳng còn một ai cả.

Kim Bút đường chủ chau mày:

- Việc ấy ai đi chẳng được, tại sao nhất định phải là hộ giáo?

Do Nhân Kiệt cười thiếu não:

- Đó là ý của Thích lão, biết làm sao hơn?

Kim Bút đường chủ khẽ buông tiếng hừ hậm hực, không nói gì cả.

Do Nhân Kiệt thấy vậy, biết những lời lẽ của mình đã có hiệu quả. Còn như ngày mai chàng đi Thương Nam hay Thượng Thái thì phải xem hai vị đại đường chủ này ai có đạo hành thâm hậu hơn.

Hai thị tỳ hầu rượu một tên Phi Yến và một tên Quỳnh Dao, nhan sắc cũng rất khá. Kim Bút đường chủ hiển nhiên có dụng ý riêng, sau khi đã bàn xong việc chính, y một mặt ân cần mời rượu, một mặt không ngớt thăm dò khẩu khí của Do Nhân Kiệt, muốn chàng phê bình về nhan sắc của hai nàng.

Rất hiển nhiên, chỉ cần Do Nhân Kiệt khen người nào, người ấy nhất định sẽ thuộc về chàng. Khốn nỗi chàng hiện là Ác Quân Bình, không dám đón nhận mà cũng chẳng tiện từ chối, đành viện lý do là thương thế của mình chưa lành, chẳng thể đón nhận thịnh tình của giai nhân.

Khi rời khỏi Kim Bút đường thì trời đã tối, tổng cung phái người Hắc kỳ hộ đàn đưa chàng đến chỗ ở mới trong Thiên ma cung gồm ba gian, hai sáng một tối, trang trí rất sang trọng.

Ngoài hai Hắc kỳ hộ đàn ra, còn có một thị cơ, một nữ tỳ và một lão phụ dành riêng cho chàng sai bảo.

Điều khiến chàng kinh ngạc là trên giá sách trong phòng ngủ có ba quyển bí kíp võ học, gồm Kim Bút bút pháp, Kim Hoa Huyết Chưởng và Nga Mi Đạo pháp.

Do Nhân Kiệt viện cớ đã uống rượu quá lượng, bảo mọi người lui ra rồi đóng cửa phòng lại. Từ trên giá sách lấy quyển Kim Bút bút pháp xuống. Chàng giở một mạch xem hết quyển sách mỏng ấy, đoạn thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Trước đây, chàng đã đoán không lầm, quyển Kim Bút bút pháp này quả đúng là đã cướp được từ Thiên Long phủ, trong đó có vài chỗ khác hẳn với nguyên thức, hiển nhiên là nguyên bản đã bị lửa cháy. Sau đó bọn ma giáo đã phỏng đoán thêm vào, đành rằng cũng chẳng phải hoàn toàn vô lý, song so với nguyên thức thì thấp kém hơn rất nhiều.

Do Nhân Kiệt bởi đã giải tỏa được niềm tâm sự, nên lại uống thêm vài ly rượu nữa, đêm ấy chàng đã ngủ rất say giấc.

Hôm sau ăn sáng xong, khi Do Nhân Kiệt đang đi loanh quanh trong khách sảnh, bỗng Kim Hoa Ma Thích Bốn Vũ hăm hăm bước vào lớn tiếng nói:

- Vậy là sao thể hả?

Do Nhân Kiệt hiểu ngay việc gì đã xảy ra, bèn vờ ra chiều kinh ngạc hỏi:

- Việc gì vậy Thích lão?

Kim Hoa Ma quắc mắt hỏi:

- Hôm qua lão Âu Dương gọi Công Tôn lão đệ sang đó đã nói những gì vậy?

- À! Như Thích lão đã nói, y hỏi bốn tọa về tổ chức Thiên Đạo Giáo, khả năng đặt căn cứ tại đâu? Giáo chủ có thể là ai? Bốn tọa nói là những điều ấy khó mà suy đoán ra được, tốt hơn hết là nên phái người ra ngoài thu thập tin tức rồi tổng hợp nghiên cứu, như vậy mới không bị lầm lạc.

- Lão ấy nói sao?

- Lão ta chẳng tỏ vẻ gì cả, không biết là tán thành hay phản đối, lời đồn bảo là Âu Dương đường chủ hành sự cao thâm khôn lường, xem ra quả đúng là như vậy.

- Hừ, gì mà cao thâm khôn lường, phải nói là nham hiểm thì đúng hơn!

Do Nhân Kiệt vờ Nhân Kiệt:

- Sao vậy?

- Công Tôn lão đệ thấy có đáng bực tức không chứ? Lão phu đang định phiên lão đệ đến Tứ Phương Bảo một chuyến nữa, chẳng ngờ lão quỷ ấy lại cản đầu, xin với trên chuẩn cho lão đệ tạm thời điều sang Kim Bút đường.

- Vậy cũng đâu có sao? Đi một chuyến Tứ Phương Bảo bất quá chỉ hơn một tháng, khi nào trở về hẵng sang Kim Bút đường cũng được thôi!

- Nếu được như vậy thì còn nói gì nữa? Lão phu khuyên y tốt hơn đừng có mà luôn chống đối với lão phu, nếu y tưởng lão phu dễ hiếp đáp, hắc hắc... hãy đợi mà xem!

Dứt lời, cũng như lúc vào, hăm hăm quay người khỏi khách sảnh.

Lát sau, Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô bước vào, y cung kính ôm quyền thi lễ nói:

- Âu Dương đường chủ có lời mời!

Khi Do Nhân Kiệt đến Kim Bút đường, thấy Kim Bút đường chủ đã chờ sẵn ở trước cửa đại sảnh.

Trong đại sảnh đông nghịt người, hiển nhiên Kim Bút đường đã tập trung toàn bộ tinh anh ở đó.

Do Nhân Kiệt thấy Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang cũng có mặt, bất giác thâm cười khẩy, tự nhủ:

- Lão quỷ một tay phen này gặp phải tay thiếu gia, có lẽ đã sắp đến ngày tận số rồi!

Kim Bút đường chủ mời chàng vào trong một gian phòng khách nhỏ sau đại sảnh mỉm cười nói:

- Lão muốn bàn với hộ giáo một việc...

Do Nhân Kiệt gật đầu ngắt lời:

- Bồn tọa đã biết rồi!

Kim Bút đường chủ thoáng ngạc nhiên:

- Việc này chưa ai được biết, chẳng hay hộ giáo đã nghe được từ đâu vậy?

Do Nhân Kiệt cười méo xệch:

- Còn ai ngoài Thích lão nữa? Lão ta mới vừa đến chỗ bồn tọa, hậm hà hậm hực bảo là bồn tọa đã biết rõ lão ta định nhờ bồn tọa đến Tứ Phương Bảo, lẽ ra không nên chấp nhận lời thỉnh cầu của Âu Dương đường chủ...

- Ủa, hộ giáo có thể nói với lão ta là hộ giáo không hề biết trước việc này kia mà?

Do Nhân Kiệt so vai:

- Lão ta khẳng khái không chịu tin, biết làm sao hơn?

Kim Bút đường chủ bực tức:

- Hai cha con lão ấy thật là quá đáng, bồn đường giành lấy hộ giáo hoàn toàn là vì công sự. Còn hai cha con họ thì sao? Hừ hừ, rõ là xấu hổ!

Do Nhân Kiệt thở dài:

- Việc đã qua hãy bỏ đi thôi, chúng ta nên bàn việc nghiêm chỉnh là hơn. Về chuyến đi Đại Thiên sơn trang phen này, Âu Dương đường chủ định hành động ra sao?

Kim Bút đường chủ vội thay đổi thái độ, cười giả lả nói:

- Lão không có ý kiến, xin hoàn toàn trông cậy vào hộ giáo quyết định!

Do Nhân Kiệt trầm ngâm một hồi, đoạn chậm rãi nói:

- Căn cứ theo giáo chương, quý đường chỉ cần điều tra ra lai lịch và căn cứ địa của Thiên Đạo Giáo là có thể chuyển giao cho Huyết Chưởng đường xử lý, nhưng trong lúc tiến hành điều tra, nếu cần thiết có thể dùng sự thanh trừ, như vậy có vượt quyền hay không?

- Vượt quyền ư? Ôi, ôi, hộ giáo quả là khéo đùa, nếu thật sự làm được như vậy, đó chính là một kỳ công, sao lại gọi là vượt quyền được chứ?

Do Nhân Kiệt nhẹ gật đầu:

- Vậy về mặt nhân thủ...

Kim Bút đường chủ vội tiếp lời:

- Vấn đề nhân thủ thì xin hộ giáo yên tâm! Hộ giáo không thấy lão đã triệu tập toàn bộ thuộc hạ bồn đường rồi đó sao?

- Hiện tổng cộng có bao nhiêu người?

Kim Bút đường chủ tính nhẩm rồi đáp:

- Khoảng hai trăm! Biên chế của bốn đường là ba mươi Huỳnh kỳ hộ pháp, năm mươi Bạch kỳ hộ pháp và Hắc kỳ hộ pháp. Tam kỳ hộ đàn đầu khoảng một trăm người, bởi bốn đường chủ quán về việc thưởng phạt và thăng quyền nhân viên các phân đàn nên phải thường xuyên có người tuần thị bên ngoài, hiện chỉ còn chừng nửa số có mặt trong tổng đàn. Hộ giáo phen này ra đi định mang theo bao nhiêu người?

- Chừng bốn năm mươi người là đủ!

Kim Bút đường chủ thở phào:

- Vậy thì quá đơn giản, nếu chỉ cần chừng bốn năm mươi người thì cứ chọn trong số hộ pháp Tam kỳ, không cần đến hộ đàn Tam kỳ...

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Không phải vậy, những người khác trong lần hành động này chẳng những không thể nhàn rồi, để bảo đảm an toàn còn phải điền thêm khoảng trăm người bên Huyết Chưởng đường hoặc Nga Mi Đạo đường nữa.

Kim Bút đường chủ ngạc nhiên:

- Hộ giáo chẳng phải bảo...

- Việc có gian tế ẩn nấp trong Cửu Cung sơn, chắc đường chủ đã có nghe nói rồi chứ?

Kim Bút đường chủ ngơ ngác:

- Vậy thì có liên quan gì đến việc hộ giáo dẫn người đi Đại Thiên sơn trang?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng:

- Đường chủ có muốn chúng ta vừa mới xuất phát là kẻ địch đã hay tin không?

- Ý hộ giáo là...

Do Nhân Kiệt nghiêm giọng:

- Ý bốn tọa là trước khi xuất phát, tổng đàn ít nhất cũng phải cho mười toán người đi trước để phân tách tai mắt kẻ địch, mỗi toán đều phải trên ba mươi người, chỉ vậy mới bảo đảm khi bốn tọa xuất phát không bị theo dõi.

Kim Bút đường chủ vô cùng thán phục gật đầu lia lịa nói:

- Công Tôn hộ giáo quả là cẩn mật khó ai bì kịp!

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

“Lão hồ ly chớ xiểm nịnh, giữa hai ta đều hiểu rất rõ, nếu lão mà không lo nghĩ đến điều ấy thì hôm nay tập trung nhiều người như vậy để làm gì?”

Sách lược đã được quyết định, Kim Bút đường chủ có biệt hiệu là Tiểu Diện Di Đà lập tức xin ba vị giáo chủ chuẩn cho mượn lấy Huyết Chuông và Nga Mi mỗi đường năm mươi hộ pháp. Bắt đầu từ lúc gần giữa Ngọ, cách một giờ là có một toán hơn ba mươi người rầm rộ rời khỏi tổng đàn.

Những hộ pháp phụng lệnh ra đi mà không biết mục đích, chuyến đi này, mỗi toán đều có một hộ giáo suất lĩnh, hướng đi có cả đông nam tây bắc, ngay cả các hộ giáo suất lĩnh cũng chỉ nhận được mệnh lệnh là:

“Ra khỏi cứ thẳng đường mà đi, không được nhìn quanh, chừng trăm dặm lập tức quay về!”

Như vậy, mãi đến trưa hôm sau đội ngũ nghi binh mới xuất phát hết, tổng cộng có mười hai toán, gồm khoảng bốn trăm người.

Đến chiều, Do Nhân Kiệt bắt đầu xuất phát, đội ngũ của chàng tổng cộng ba mươi hai người, kể luôn cả chàng. Gồm bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, mười hai Bạch kỳ hộ pháp và mười hai Hắc kỳ hộ pháp.

Điều kiện chọn lựa của chàng chỉ có hai, một là nhập giáo trên ba năm và có tham dự chiến dịch Thiên Long phủ, hai là có mối quan hệ sâu xa với giáo chủ, hộ giáo hoặc ba đường chủ.

Chàng với lời lẽ giải thích là: Tuyệt đối đáng tin cậy!

Tiểu Diện Di Đà đã giơ ngón tay cái lên khen luôn miệng, bảo là chàng làm vậy hoàn toàn phù hợp với tôn chỉ dùng người của Thiên Ma Giáo.

Tuyến đường của Do Nhân Kiệt là theo Cửu Cung Sơn đi về hướng tây, từ Hồ Kỳ Triết vào Hồng Hồ, theo đường thủy ngược giòng lên Hán Thủy.

Sở dĩ chàng chọn đường thủy là bởi đi chung thuyền có thể quan sát tỉ mỉ hơn về bọn hộ pháp Kim Bút đường. Trong số bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, đúng như dự tính của chàng, gồm có Thiên Yếm Tẩu Đoan Mộc Cang và Đoạt Hồn Kim Tiêu Tiền Xung Ngô.

Đồng thời, Do Nhân Kiệt cũng biết là trong số ba mươi một hộ pháp trên thuyền, nhất định có thân tín của Kim Bút đường chủ ngấm theo dõi nhất cử nhất động của chàng.

Do đó, điều cần làm trước mắt của chàng là phải tìm cách nhận ra kẻ nguy hiểm ấy.

Nửa tháng sau thuyền đến Lão Hắc khẩu.

Do Nhân Kiệt bắt đầu triệu tập hội nghị lần thứ nhất, chàng tuyên bố mục đích của chuyến đi này là Đại Thiên sơn trang ở phương nam, bởi nơi đó rất có thể là tổng đàn của Thiên Đạo Giáo.

Trong số bảy Huỳnh kỳ hộ pháp, Thiên Yếm Tẩu có tư cách cao nhất, Đoạt Hồn Kim Tiêu đứng vào hàng thứ tư, hai người kế tiếp Thiên Yếm Tẩu, một là Song Chùy Lôi Công Tần Hùng Phi, một là Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện. Ba người khác là một nữ hai nam, hai nam một họ Ngô và một họ Khâu, nữ là Dương Hoa Điền, ngoại hiệu Độc Châm Tam Nương.

Do Nhân Kiệt trước tiên quay sang Thiên Yếm Tẩu hỏi:

- Đoan Mộc hộ pháp có cao kiến gì không?

Thiên Yếm Tẩu nguyên là người đã tiến cử Do Nhân Kiệt vào tổng đàn Thiên Ma Giáo. Do Nhân Kiệt từ Hắc kỳ hộ pháp thăng lên Hắc kỳ hộ giáo. Mọi người khác sau một thời gian kinh ngạc đều đã quen dần, duy có Thiên Yếm Tẩu là không mấy tôn kính địa vị hộ giáo của Do Nhân Kiệt.

Lúc này nghe Do Nhân Kiệt hỏi, lão nghênh ngang nói:

- Chẳng gì phải bàn thảo cả, một Đại Thiên sơn trang nhỏ bé, dẫu có vài cao thủ thì võ công cũng giới hạn, cứ tấn công vào là xong. Lão phu không tin họ Thái kia lại khó đối phó hơn Kim Bút Lệnh Hồ Huyền.

Do Nhân Kiệt gật đầu, quay sang Song Chùy Lôi Công hỏi:

- Tần hộ pháp có ý kiến gì không?

Song Chùy Lôi Công giọng sang sảng đáp:

- Bốn tọa hoàn toàn tán đồng chủ trương của Đoan Mộc lão hộ pháp, cứ công thẳng vào chính diện, gặp người nào giết người nấy, giết sạch là thiên hạ sẽ thái bình ngay.

Do Nhân Kiệt lại quay sang Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện hỏi:

- Ý kiến Lữ hộ pháp thế nào?

Hoa Diện Nhân Đồ khẽ hắng giọng:

- Bốn tọa thấy Tần hộ pháp nói rất đúng, Thiên Long phủ khi xưa chính là một ví dụ cụ thể, chỉ cần không để một tên sống sót...

Do Nhân Kiệt lại quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi:

- Tiền hộ pháp có ý kiến gì không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu chau mày:

- Theo bốn tọa thì ý kiến của ba vị hộ pháp nghe ra cũng hữu lý, nhưng thực tế chưa phải là cách có thể giải quyết vấn đề...

Thiên Yếm Tẩu quắc mắt ngắt lời:

- Vậy chứ các hạ có biện pháp gì tốt hơn?

Đoạt Hồn Kim Tiêu ung dung tiếp lời:

- Với thực lực hiện có của bốn giáo, muốn tiêu diệt Đại Thiên sơn trang hiển nhiên hết sức dễ dàng. Tuy nhiên, tất cả chúng ta đều biết mục đích chuyến đi này của chúng ta là để chứng thực Đại Thiên sơn trang có liên quan với Thiên Đạo Giáo hay không, chứ chẳng phải là tiêu diệt sơn trang này. Nếu như sau khi chúng ta giết sạch và thiêu rụi sơn trang ấy mà Thiên Đạo Giáo vẫn còn tồn tại, thử hỏi lúc bấy giờ chúng ta sẽ trả lời với bề trên như thế nào?

Do Nhân Kiệt trầm gật đầu, xét ra chỉ Đoạt Hồn Kim Tiêu này là có chút đầu óc thôi.

Tiếp theo chàng lại hỏi ý kiến của họ Ngô và họ Khâu, hai người đều bảo là không có ý kiến, tùy hộ giáo quyết định hành sự. Do Nhân Kiệt thấy hai người không phải có tướng mạo trung hậu mà lại biểu hiện thái độ ngoan ngoãn thế này, không khỏi sinh lòng đề cao cảnh giác đối với họ.

Sau cùng, chàng quay sang Độc Châu Tam Nương hỏi:

- Dương hộ pháp ý kiến thế nào?

Độc Châu Tam Nương ném cho Đoạt Hồn Kim Tiêu một cái nhìn, đoạn đáp:

- Bốn tọa thấy điều lo ngại của Tiền hộ pháp rất đúng, bốn đường khác với Huyết Chưởng đường, trước khi chưa phân định rõ sự thật, không nên tùy tiện ra tay tàn sát...

Thiên Yếm Tẩu càng thêm tức giận, quay sang gạn hỏi:

- Thế Tam Nương định phân rõ sự thật bằng cách nào?

Độc Châu Tam Nương khẽ buông tiếng cười khẩy nói:

- Bốn tọa mong là mọi người đừng quên sự hiện diện hôm nay còn có một vị Hắc kỳ hộ giáo, lão nương khôn lớn nhờ sữa chứ không phải nhờ hũ dọa dẫm!

Thiên Yếm Tẩu cả giận:

- Rõ là khốn kiếp!

Độc Châu Tam Nương quay phắt lại:

- Dám lặp lại lần nữa thì lão quỷ một tay người mới có gan.

Thiên Yếm Tẩu trợn mắt:

- Lặp lại lần nữa thì sao?

Do Nhân Kiệt vội quát ngăn:

- Đoan Mộc hộ pháp không được nói nữa!

Thiên Yếm Tẩu tuy ngông cuồng, song dầu sao cũng là người già cả trong giáo, hiểu rõ tội phạm thượng chẳng phải nhẹ.

Lúc này thấy Do Nhân Kiệt tỏ vẻ gay gắt, liền cúi thấp đầu, mặt hầm hầm không nói gì nữa.

Sau đó, Do Nhân Kiệt quay sang Song Chùy Lô Công nói:

- Tần huynh hãy cùng Đoan Mộc lão hộ pháp ra sau khoang uống chung trà, nghỉ ngơi chốc lát!

Song Chùy Lô Công kéo Thiên Yếm Tẩu lui ra xong.

Do Nhân Kiệt bèn lựa lời khuyên lớn Độc Châu Tam Nương, sau đó quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu hỏi tiếp:

- Theo ý Tiền hộ pháp thì chúng ta phải làm sao mới thỏa đáng?

Đoạt Hồn Kim Tiêu ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Theo bốn tọa thì tốt hơn hết khi chúng ta đến nơi, trước tiên phái người vào trang thăm dò phản ứng hư thật của họ Thái. Cứ bảo là bốn giáo sau khi thận trọng suy xét đã quyết định giao cho y chức Huỳnh kỳ hộ giáo. Nếu y quả có lòng ám muội, chín phần mười là không dám đón nhận, chỉ cần y tỏ thái độ như vậy, sau đó cứ theo chủ trương của ba vị hộ pháp khi này có lẽ cũng chẳng sai lầm lắm đâu.

Do Nhân Kiệt gật đầu lia lịa:

- Hay lắm! Hay lắm!

Ba hôm sau, thuyền đã đến Thương Nam. Do Nhân Kiệt bảo mọi người ở lại trên thuyền, chàng dẫn theo Thiên Yếm Tẩu, Đoạt Hồn Kim Tiêu và sai Hắc kỳ hộ pháp lên bờ đi đến Đại Thiên sơn trang.

Đến trước Đại Thiên sơn trang như một tòa cổ堡, Do Nhân Kiệt bảo Đoạt Hồn Kim Tiêu đến gần hỏi chuyện.

Đoạt Hồn Kim Tiêu sải bước tiến tới, ngược lên lầu trang cao giọng nói:

- Thái trang chủ có trong trang không?

Một đại hán mặt méo thò đầu ra hỏi:

- Bằng hữu có việc chi vậy?

- Tại hạ là Tiền Xung Ngô đến từ Cửu Cung Sơn, phụng mệnh tể giáo chủ đến gặp Thái trang chủ bàn chút việc, dám phiền bẩm báo giùm cho!

- Thật không may, tể trang chủ đã đi Lạc Dương hôm kia rồi!

- Khi nào mới về đến?

- Không nghe lão nhân gia nói.

- Tổng quản quý trang là vị nào, xin mời ra gặp được chăng?

- Tể tổng quản đang lâm trọng bệnh, không gặp khách được.

- Vậy quý trang hiện do ai chủ trì?
- Một vị sư gia!
- Vậy xin mời vị sư gia ấy ra đây nói chuyện được chăng?
- Bằng hữu có biết ra dấu tay không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu ngó người:

- Ra dấu tay là sao?

Đại hán mặt méo cười gian xảo:

- Bởi vị sư gia này bẩm sinh tâm địa, diễn đạt ý nghĩ chỉ toàn bằng hai tay mười ngón. Nếu bằng hữu biết trò ấy thì tại hạ sẽ mời ra ngay.

Đoạt Hồn Kim Tiêu giờ mới biết đối phương đã bốn cột mình, rõ ràng là hấn đã bịa đặt, song cũng cố nhẫn nhịn, gật đầu nói:

- Vâng, hãy mời ra đây!

Đại hán mặt méo vẫn đứng yên, lại cười nói:

- Vị sư gia này tính rất nóng nảy, nếu không hiểu ý bằng hữu rất có thể sẽ làm cho bằng hữu bề mặt. Để tránh trường hợp đáng tiếc xảy ra, bằng hữu hãy diễn tả thử xem sao?

- Vậy ra lão đại cũng rành về cái trò ấy quá nhỉ?

Đại hán mặt méo gật đầu cười:

- Cũng tạm tạm!

Đoạt Hồn Kim Tiêu buông tiếng cười khẩy:

- Vậy lão đại có biết đây là dấu tay gì không?

Đoạn vung tay, một ngọn đoạt hồn tiêu bay vút ra nhanh như chớp.

Đại hán mặt máo sững sờ, tiếng kêu kinh hãi chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì ngọn đoạt hồn tiêu đã cắm vào vai trái.

Đoạt Hồn Kim Tiêu kể ra cũng đã nương tay, không thì hấn đã toi mạng rồi.

Hán tử mặt méo lão đảo, suýt nữa đã ngã ngửa ra. Hấn gắng gượng đứng vững lại, đưa tay bịt lấy vết thương và nghiêng răng mắng:

- Mẹ kiếp! Nếu ngươi có gan thì...

Đoạt Hồn Kim Tiêu lạnh lùng tiếp lời:

- Ý của dấu tay đó chính là phiên lão ca hãy chuyển cáo với Thái trang chủ, từ nay đón tiếp khách nên tốt hơn và không nên dùng những người như lão ca. Và ngày mai, khi bọn này lại đến, tốt hơn hết là trang chủ đã từ Lạc Dương trở về.

Dứt lời, quay người sải bước quay trở về.

Do Nhân Kiệt đón lấy gật đầu nói:

- Tiền hộ pháp đã dạy cho hấn một bài học thật đích đáng, bây giờ chúng ta hãy tạm quay về, ngày mai hãy đến.

Về đến trên thuyền, Do Nhân Kiệt lại triệu tập toàn thể hộ pháp, kể lại sự việc đã đến Đại Thiên sơn trang và trưng cầu ý kiến mọi người.

Song Chùy Lôi Công tranh trước nói:

- Vậy thì còn gì phải bàn nữa? Ngày mai chúng ta hãy kéo hết đến đó, trước tiên phong tỏa hết các đường, sau đó hễ gặp ai giết nấy...

Độc Châu Tam Nương tiếp lời:

- Theo bốn tọa thì việc Thái Công Minh dám công nhiên đối địch với bốn giáo, nội tình dường như không phải đơn thuần như vậy, đêm nay chúng ta hãy cho người nhập trang dò thám trước, như vậy có lẽ ổn thỏa hơn.

Do Nhân Kiệt quét mắt tiếp lời:

- Trong chư vị đây ai có khinh công cao minh hơn cả?

Hoa Diện Nhân Đồ đưa tay chỉ và nói:

- Nói về khinh công thì đương nhiên phải là Thường huynh đây!

Do Nhân Kiệt nhìn theo hướng chỉ của Hoa Diện Nhân Đồ, thì ra đó là một hán tử đầu lác, chàng chỉ biết người này họ Thường, tên Tuyết Văn, ngoại hiệu Mãn Thiên Tinh Đầu, là một Bạch kỳ hộ pháp, chứ không biết vị này lại còn có một thân khinh công thượng thừa.

Do Nhân Kiệt gật đầu, lại hỏi:

- Còn ai nữa?

Song Chùy Lôi Công tiếp lời:

- Tiếp đến là phải kể Mã lão đại và Mã lão nhị.

Đó là hai Hắc kỳ hộ pháp, lão đại Mã Trung Anh, lão nhị Mã Trung Hào, ngoại hiệu hai người hợp xưng là Quang Đông Mã Thị song hùng.

Do Nhân Kiệt lần lượt đưa mắt nhìn ba người nói:

- Đêm nay xin phiền ba vị vất vả một phen được chăng?

Mãn Thiên Tinh Đầu khom mình đáp:

- Sẵn sàng tuân theo lời dặn bảo của hộ giáo.

Sau khi trời tối, ba người cùng thay áo dạ hành và mang theo binh khí lên bờ ra đi.

Do Nhân Kiệt lại chọn ra tám người trong số hắc bạch kỳ hộ pháp, dặn bảo bốn người chia làm hai nhóm, chờ ở giữa đường tiếp ứng cho Mãn Thiên Tinh Đầu và hai

huynh đệ họ Mã. Còn lại bốn người chia làm bốn canh, bắt đầu từ canh hai phụ trách canh phòng.

Còn lại các hộ pháp khác, Do Nhân Kiệt hạ lệnh tất cả ngủ sớm dưỡng sức hầu ứng phó chuyển đi đến Đại Thiên sơn trang vào ngày mai. Bản thân Do Nhân Kiệt cũng không ngoại lệ. Sau khi sắp đặt xong mọi sự, chàng liền mặc nguyên quần áo ngủ say.

Vào khoảng canh ba, Do Nhân Kiệt tỉnh giấc, nghe tiếng chuyện trò khe khẽ của Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ ở bên cạnh, chàng bèn quay sang khẽ hỏi:

- Ba vị hộ pháp kia đã trở về chưa?

Song Chùy Lôi Công đáp:

- Chưa!

- Bây giờ là lúc nào rồi?

- Còn sớm lắm, mới vừa qua canh ba thôi.

Do Nhân Kiệt ngưng chốc lát, lại hỏi:

- Thường hộ pháp và hai vị Mã hộ pháp xuất thân như thế nào?

- Họ Thường là đệ tử phái Trường Bạch, còn hai huynh đệ họ Mã thì là môn hạ Nam Hải.

- Khinh công của họ rất giỏi thật ư?

Hoa Diện Nhân Đồ cười xen lời:

- Hộ giáo yên tâm. Đó là môn sở trường nhất của họ, khi xưa Thiên Long phủ còn vào ra dễ dàng, sá gì Đại Thiên sơn trang!

- À, vậy thì có lẽ không thành vấn đề!

Kết quả, sự thật đã chứng minh. Đại Thiên sơn trang không thể nào đem so sánh với Thiên Long phủ khi xưa.

Sau khi trời sáng, bốn hộ pháp chịu trách nhiệm tiếp ứng đã lần lượt trở về thuyền, còn Mãn Thiên Tinh Đầu và hai huynh đệ họ Mã thì vẫn chưa thấy tăm hơi chi cả.

Thiên Yểm Tẩu nóng lòng giục:

- Cho dù họ ba người đều đã bị giết thì cũng chẳng gì là quan trọng, chúng ta kéo hết đến đó là sẽ rõ ngay. Đi, đi mau!

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

“Lão quỷ muốn chết, đâu có gì là khó!”

Chàng bảo tám người có nhiệm vụ tối qua ở lại trông thuyền, sau đó chia số còn lại ra làm hai nhóm, giao cho Đoạt Hồn Kim Tiêu cầm đầu mười ba hắc bạch kỳ hộ pháp đi sau tiếp viện, phòng khi xảy ra hỗn chiến, xuất kỳ binh giành lấy phần thắng.

Riêng chàng thì xuất lĩnh Thiên Yểm Tẩu Đoan Mộc Cang, Song Chùy Lôi Công Tần Hùng Phi, Hoa Diện Nhân Đồ Lữ Công Kiện, Độc Châu Tam Nương Dương Hoa Điền, Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường. Tất cả sáu Huỳnh kỳ hộ pháp đi trước.

Sau khi lên bờ, Thiên Yểm Tẩu cùng Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ bới tâm đầu ý hợp nên đi chung nhau. Ba người đi trước cười nói huyền thuyên, như không bận tâm về chuyện đi đến Đại Thiên sơn trang.

Do Nhân Kiệt bới có dạ đề phòng Thất Tinh Kiếm Ngô Văn Khâm và Như Ý Côn Khâu Bá Thường, hoài nghi hai người này là thân tín của Kim Bút đường chủ, nên nhân cơ hội thuận tiện này dò xét khẩu khí của họ.

Lúc này chàng thấy nhóm Thiên Yểm Tẩu ba người đã đi cách xa ngoài mười trượng, bèn lên tiếng hỏi:

- Trong hai vị trước đây có ai từng gặp qua Thái Công Minh chưa?

Thất Tinh Kiếm lắc đầu:

- Chưa!

Do Nhân Kiệt quay sang Như Ý Côn hỏi:

- Khâu hộ pháp thì sao?

Như Ý Côn cũng lắc đầu:

- Bốn tọa cũng chỉ nghe danh chứ chưa từng gặp mặt bao giờ, trong số ba vị đường chủ của bốn giáo, người đã gặp qua Thái Công Minh e rằng chỉ có mỗi mình đường chủ chúng ta...

Do Nhân Kiệt bất giác thâm nghiến răng về Tiểu Diện Di Đà, hay cho lão hồ ly, quả là hiểm độc. Đối với trang chủ Đại Thiên sơn trang này lão hiểu biết hơn ai hết, vậy mà trước khi xuất phát, lão tuyệt nhiên không nói một lời.

Dụng tâm của lão hồ ly ấy rõ ràng là sợ chàng biết tận tường về lai lịch của Thái Công Minh có thể sẽ không đủ can đảm dẫn người đến đấy.

Tuy nhiên, điều đáng an ủi đối với chàng là đã hiểu rõ được hai việc. Một là Thái Công Minh bất luận về phương diện nào cũng đều tỏ ra là một người khó đối phó, hai là trong số hai Huỳnh kỳ hộ pháp này tạm không kể Thất Tinh Kiếm, còn Như Ý Côn thì chắc chắn là thân tín của lão hồ ly ấy rồi.

Do Nhân Kiệt vừa ngẫm nghĩ vừa nói:

- Vậy Khâu hộ pháp có từng nghe Âu Dương đường chủ đề cập đến thủ hạ của Thái Công Minh có nhân vật nào đáng gờm không?

Như Ý Côn Khâu Bá Thường thấy Do Nhân Kiệt không hỏi về bản thân Thái Công Minh, mà lại hỏi về thủ hạ, có lẽ y nghĩ đó không có gì là bí mật, bèn mau mắn đáp:

- Nghe đâu nhân vật đáng gờm gờm có bốn người, họ tự xưng là Đại Thiên tứ khách. Về xuất thân của họ không ai được rõ, chỉ biết ngoại hiệu là Kim Dao Vô Địch, Nhất Kiếm Phong Quan, Thiết Chưởng Khai Sơn và Lưu Tinh Song Quyền.

Độc Châu Tam Nương bỗng xen lời:

- Lạ thật...

Ý dường như muốn nói là sao y thị không nghe đường chủ đề cập đến những điều ấy nhỉ?

Do Nhân Kiệt sợ y thị lắm mồm hồng việc, bèn vội ngắt lời:

- Đó cũng chẳng có gì lạ, Đại Thiên sơn trang nhiều sản nghiệp thế kia, dĩ nhiên là đâu thể thiếu các thân thủ đắc lực.

Độc Châu Tam Nương vội nói:

- Ý bốn tọa không phải là vậy!

Do Nhân Kiệt bất giác mắng thầm:

“Thật là đáng ghét!”

Chàng biết nếu thẳng thắn ngăn cản thì khó có hiệu quả, bèn thay đổi sách lược, vờ như chợt nhớ ra, quay mặt đi nói:

- Chết rồi, bốn tọa quên mất...

Độc Châu Tam Nương quả nhiên phân thần, ngẩng lên hỏi:

- Hộ giáo đã quên mất gì vậy?

Do Nhân Kiệt chau mày:

- Bốn tọa đã quên căn dặn Tiền hộ pháp là trước khi tình thế chưa gay gắt, tuyệt đối không nên dẫn người tiến quá gần kéo gây ra tình huống đường cùng liều mạng. Dám phiền Dương hộ pháp vất vả một chuyến, tức khắc quay về báo cho Tiền hộ pháp biết được chăng?

Độc Châu Tam Nương tuy tuổi đã ngoài bốn mươi, song thân hình và diện mạo vẫn còn khá đẹp, trông chỉ như thiếu phụ ngoài hai mươi. Trong các hộ pháp Kim Bút đường, y thị có cảm tình với Đoạt Hồn Kim Tiêu hơn hết. Lúc này nghe Do Nhân Kiệt nói vậy, y thị chẳng nói thêm một lời, vui vẻ quay người bỏ đi ngay.

Sau khi Độc Châu Tam Nương rời khỏi, Do Nhân Kiệt cùng Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thường tiếp tục tiến bước, chàng hỏi tiếp:

- Bốn người mà Khâu hộ pháp đã nói đó thân thủ ra sao?

Như Ý Côn Khâu Bá Thường đáp:

- Âu Dương đường chủ chỉ nói là bốn người thân thủ rất khá, còn như cao minh đến mức độ nào thì chưa nghe đề cập đến.

Do Nhân Kiệt gật đầu không nói gì, đi được một quãng, bỗng ngẩng lên nhìn bóng sau lưng nhóm Thiên Yếm Tẩu đi trước, buông tiếng thở dài thậm thụt, lẩm bẩm:

- Bốn tọa được các bị giáo chủ biệt đãi, vô công thọ lộc, cất nhắc lên chức hộ giáo. Cứ ngỡ là phạm việc gì chẳng quản an nguy, hoặc giả có thể báo đền muôn một. Chẳng ngờ thực tế lại quá khó khăn, mấy vị hộ pháp của quý đường lại khó cư xử như vậy. Như ba vị đi trước kia, họ chỉ biết cậy tài cậy sức, nên biết Đại Thiên sơn trang cũng đâu phải là hạng giấy hồ cớ bó, cuộc chiến hôm nay nếu vạn nhất thương vong thảm trọng, bốn tọa thật chẳng biết mai này trở về phải trả lời ra sao với Âu Dương đường chủ?

Thất Tinh Kiếm khẽ buông tiếng cười khẩy:

- Đó chỉ là lòng từ bi của hộ pháp thôi, nếu là Ngô mỗ thì chẳng thêm lo cho bọn không biết sống chết ấy đâu!

Do Nhân Kiệt thâm nhủ:

“Ý nghĩ của người hản cũng chính là ý nghĩ của lão hồ ly kia, điều bốn tọa muốn biết chính là vậy, người cứ nói thêm đi!”

Tuy chàng nghĩ vậy, song không dám để lộ ra mặt, chỉ ơ hờ nói:

- Nhưng dù sao thì cũng là do bốn tọa suất lĩnh!

Thất Tinh Kiếm lại buông tiếng cười khẩy:

- Cái hạng thành sự thì ít, bại sự thì nhiều đó, bốn giáo có thiếu gì. Chỉ cần chứng thực được Đại Thiên sơn trang chính là tổng đàn của Thiên Đạo Giáo, bốn tọa tin là cuối cùng dù chỉ còn lại một mình hộ giáo trở về thì lão đường chủ cũng chẳng bao giờ trách cứ.

- Ngô hộ pháp rõ là khéo đùa, người khác thì bốn tọa có thể không màng đến, chứ như nhị vị đây tài trí hơn người, có thể nói là rường cột hiếm có trong giáo, chả lẽ bốn tọa lại vì một Đại Thiên sơn trang tầm thường mà hy sinh nhị vị hay sao?

Ngô Văn Khâm và Khâu Bá Thường lộ vẻ cảm động, đồng thanh nói:

- Hội giáo quá khen, bốn tọa thật hết sức hổ thẹn. Từ nay những mong hộ giáo giúp đỡ nhiều cho!

Do Nhân Kiệt thấy Đại Thiên sơn trang đã hiện ra từ xa, chợt thoáng động tâm, bỗng thả chậm bước và thấp giọng nói:

- Bồn tọa có một ý kiến, chẳng hay nhị vị nghĩ sao?

Hai người đồng thanh nói:

- Xin nghe cao kiến của hộ giáo.

- Bồn tọa vốn có ý định tiên lễ hậu binh, giờ nghe nhị vị nói vậy thấy là ý định ấy rõ là thừa thãi, chẳng thể không thay đổi kế hoạch...

Hai người cùng gật đầu lặng thinh. Do Nhân Kiệt lại thấp giọng nói tiếp:

- Bây giờ nhị hãy mau quay về, dẫn Tiền hộ pháp đưa hết bảy Bạch kỳ hộ pháp đến đây, còn Dương hộ pháp thì dẫn theo sáu Hắc kỳ hộ pháp vào trong khu rừng gần đó để làm nghi binh, như vậy, Đại Thiên sơn trang thấy phía ta người nhiều thế mạnh, nhất định sẽ dồn hết toàn lực ứng phó. Khi nào toàn bộ cao thủ của đối phương ra đến ngoài trang, nhị vị sẽ vòng ra sau trang xâm nhập vào trong lục tìm vật chứng. Khi nào đắc thủ thì tức khắc rút lui. Việc ở đây nhị vị không cần bận tâm, hãy trở về thuyền chờ hội họp.

Hai người biết Do Nhân Kiệt sắp đặt như vậy hiển nhiên là có ý tách họ ra khỏi vòng nguy hiểm mà lại có thể lập được kỳ công bất ngờ, dĩ nhiên vô cùng cảm kích, bèn hết lời cảm tạ rồi quay người phóng đi như bay.

Sau đó, Do Nhân Kiệt nhanh bước đuổi theo ba người đi trước. Thiên Yếm Tẩu quay lại, bất giác ngạc nhiên kêu lên:

- Ủa, lão Ngô và lão Khâu hai người đâu rồi?

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng:

- Bồn tọa đã thay đổi ý định, bảo họ quay về gọi Tiền hộ pháp dẫn bảy Bạch kỳ hộ pháp đến đây, chỉ dành lại sáu Hắc kỳ hộ pháp làm sinh lực quân khi cần thiết.

Thiên Yếm Tẩu cười khẩy:

- Hộ giáo đã quan trọng hóa cái sơn trang Đại Thiên nhỏ bé này quá!

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười, không nói gì cả.

Song Chùy Lôi Công bỗng thảng thốt la lên:

- Mọi người hãy xem, gì thế kia?

Ba người liền phóng mắt nhìn, bất giác đều sửng sờ. Chỉ thấy trên lầu trang trước mặt có treo một bức vải màu vàng, dài hơn trượng và từ trên cao buông thẳng xuống, trên đó có một dòng chữ to màu đỏ tươi là "Cung nghinh Công Tôn đại hộ giáo cùng phái đoàn Thiên Ma Giáo hạ cố bồn trang."

Trên đầu bức vải có một cây chĩa ba đặt ngang, trên mũi chĩa có treo ba đầu người máu me đầm đìa, đó chính là thủ cấp của Mãn Thiên Tinh Đầu và Mã Thị song hùng.

Ngoài ra, trên quảng trường bên dưới đông tây hai phía đều có bốn chiếc bàn vuông, trên bàn đầy đủ vật dụng ăn uống, nhưng không có một người nào cả.

Thiên Yểm Tẩu tức giận nói:

- Hay cho Thái Công Minh...

Chưa dứt lời đã nghe “kẹt” một tiếng, hai cánh cửa cổng kiên cố chậm chậm mở ra.

(mất 2 trang, tập 4 trang 189-190)

và Đại Thiên tứ khách tài giỏi thế nào, phía Thiên Ma Giáo vẫn chiếm phần ưu thế. Có nghĩa là cuộc xung đột hôm nay chẳng những chàng có thể đạt được mục đích khiến cho Thiên Ma Giáo thương binh tổn tướng mà còn có thể với tư cách của kẻ chiến thắng suất lĩnh tàn binh bình an rút lui.

Thế nhưng, nay chẳng ngờ lại có thêm hai lão quái vật này, cục diện hoàn toàn đổi khác. Lát nữa đây chẳng những Thiên Yểm Tẩu, Song Chùy Lô Công và Hoa Diện Nhân Đồ khó tránh khỏi kiếp số, mà ngay chính chàng cùng Đoạt Hồn Kim Tiêu, Độc Châu Tam Nương và mười ba hắc bạch kỳ hộ pháp cũng khó thể yên lành rời khỏi Đại Thiên sơn trang.

Ngoài ra, còn một điều cũng khiến chàng hết sức thắc mắc, đó là nhóm Thiên Yểm Tẩu ba người dường như đều không biết Hắc Bạch song quái, họ chỉ chú ý đến Đại Thiên tứ khách và bảy võ sư tráng niên, không hề bận tâm đến sự hiện diện của song quái.

Tuy nhiên, đối với chàng điều ấy chẳng có gì hại. Bởi nếu ba người mà biết hai lão nhân khò lưng kia chính là Hắc Bạch song quái ở Đại Hồng Sơn, rất có thể họ sẽ khiếp sợ mà làm hỏng mất kế hoạch của chàng.

Lúc này chỉ thấy Thái trang chủ Đại Thiên sơn trang ngược mắt lên nhìn, ra chiều hết sức ngạc nhiên nói:

- Sao chỉ có bốn vị thế này?

Do Nhân Kiệt vừa định trả lời, Thái trang chủ bỗng lại nói tiếp:

-Ồ, còn phía bên kia nữa... thì ra chẳng phải đi cùng một nhóm.

Đoạt Hồn Kim Tiêu dẫn theo bảy Bạch kỳ hộ pháp vừa kịp đến nơi.

Thái Công Minh chờ cho nhóm Đoạt Hồn Kim Tiêu chào hỏi Do Nhân Kiệt xong, khoát tay cao giọng nói:

- Nào, xin mời đến đây, có gì thư thả hãy nói, trước hết hãy để cho Thái mỗ tròn bổn phận địa chủ, rượu nhạt món thường không đủ tỏ lòng kính quý. Xin mời, xin mời! Chúng bây có nghe rõ chưa? Hãy mau hầu tiếp khách quý!

Do Nhân Kiệt không khách sáo, quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu gật đầu nói:

- Tiền hộ pháp hãy sang đây ngồi!

Đoạn dẫn trước đi đến chiếc bàn đầu tiên, ngồi xuống phía sau.

Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công, Hoa Diện Nhân Đồ và bảy hộ pháp Bạch kỳ không chờ dặn bảo, cũng chia nhau đến ngồi bên ba chiếc bàn khác.

Mấy gã tráng đinh phụ trách hầu tiếp liền lẹ làng xé mở giấy nắp hủ rượu, mỗi người lấy một cái chén không, trước tiên rót đầy một chén, bưng lên uống cạn một hơi. Dê quay cũng vậy, cắt lấy một miếng ăn trước, sau đó mới đặt khay gỗ xuống giữa bàn.

Đó chính là một trong các luật lệ trên chốn giang hồ, chứng tỏ là rượu và thức ăn không có chất độc.

Đoạt Hồn Kim Tiêu thừa lúc bọn tráng đinh đang lo rót rượu cắt thịt, hướng về Do Nhân Kiệt truyền âm nói:

- Ngô Khâu nhị huynh bảo bổn tọa báo cáo với giang hồ, khi nào đắc thủ sẽ nổi lửa làm hiệu, đến lúc ấy nếu phía ta tình huống bất lợi, khi thấy trong trang bốc lửa thì hãy nhanh chóng rút lui...

Do Nhân Kiệt gật đầu, truyền âm tiếp lời:

- Bảy hộ pháp Bạch kỳ của quý đường có đảm đương nổi một mặt chăng?

- Hộ giáo an tâm, được bổn giáo giao chức Bạch kỳ hộ pháp chẳng phải dễ dàng, bổn tọa dám bảo đảm họ quyết không kém hơn bảy tên võ sư đặc cấp của đối phương đâu!

- Lát nữa bằng cách nào liên lạc với nhóm Dương hộ pháp?

- Nhóm Dương hộ pháp hiện đang ở trong khu rừng trước mặt kia, lát nữa chỉ cần phóng một quả pháo hiệu, y thị sẽ dẫn người đến trợ trận ngay. Ngoài ra, đề phòng vạn nhất, bổn tọa đã căn dặn tám vị ở lại trên thuyền phải hết sức thận trọng và lưu ý tiếp ứng, cho nên ở đây hộ giáo cứ việc phóng tay hành động...

Do Nhân Kiệt quét mắt, đoạn lại hỏi:

- Tiền hộ pháp có nhận ra hai lão già Hắc và Bạch bào ngồi ở bàn thứ nhì phía đối diện kia là ai không?

Đoạt Hồn Kim Tiêu chăm chú nhìn một hồi, đoạn chậm chậm lắc đầu nói:

- Trông xa lạ lắm...

Do Nhân Kiệt thâm nghĩ, vậy là bọn hộ pháp Thiên Ma có lẽ chẳng một ai biết hai lão quái vật kia là ai rồi!

Một bữa tiệc bá vương như lúc này chẳng qua chỉ là một thứ nghi thức nhằm biểu hiện khí phái của chủ nhân, chứ thật ra trong bầu không khí căng thẳng thế này, cho dù sơn trâm hải vị đầy bàn thì cũng không ai thật sự ăn uống cho nổi.

Thế nên, lúc này bên bàn đối diện, vị trang chủ Đại Thiên sơn trang chỉ cầm chén rượu trên tay cho có vẻ, rồi lại cất tiếng nói:

- Công Tôn hộ giáo phen này đến tể trang có điều chi chỉ giáo vậy?

Do Nhân Kiệt khề hắng giọng nói:

- Chỉ giáo thì không dám, Công Tôn mỗi chức trách giới hạn, chỉ có thể nói là phụng mệnh hành sự thôi.

Thái Công Minh vội tiếp lời:

- Vậy thì quý giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Do Nhân Kiệt chậm rãi nói rõ từng tiếng:

- Xin mời Thái đại trang chủ gia nhập tể giáo, cùng mưu đồ bá nghiệp!

Thái Công Minh bỗng quay đi, đưa tay chỉ ba đầu người trên lầu trang, giọng u ám nói:

- Ba vị bằng hữu trên kia phải chăng cũng là sứ giả theo cùng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng! Hôm qua lúc Công Tôn mỗi đến đây cầu kiến, người gác cổng của quý trang trước tiên bảo là đại trang chủ đã đi Lạc Dương, rồi lại bảo tổng quản lâm bệnh không tiếp khách. Sau cùng còn bốn cột bảo là trong trang chỉ còn một vị sư gia cầm điếu. Ba người ấy nghe vậy không tin, nhất quyết vào trang thăm dò để rõ sự thật. Giờ đây, họ đã được đại trang chủ xử trị, đối với bốn giáo, đó chính là một điều răn cho những kẻ không chịu ước thúc mình. Thái đại trang chủ hành động như vậy thật đúng, đã giúp cho bốn giáo trừng trị bọn ngông cuồng, Công Tôn mỗi vô vàng cảm kích!

Thái Công Minh dường như không ngờ Do Nhân Kiệt lại nói như vậy, ngớ ra một hồi mới cất giọng sắc lạnh nói:

- Nếu Thái mỗi đồng ý gia nhập quý giáo thì quý giáo định giao cho Thái mỗi danh nghĩa gì?

- Hắc kỳ hộ đàn!

Do Nhân Kiệt vừa dứt lời, tất cả mọi người đều sửng sờ, chẳng những Đại Thiên tứ khách và bảy võ sư tráng niên lộ vẻ tức giận, mà ngay cả các hộ pháp phía này cũng hết sức ngạc nhiên.

Duy chỉ có ba người là ngoại lệ, đó là Thiên Yếm Tẩu, Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ.

Ba người cùng đưa nhanh mắt nhìn nhau, gật đầu liên hồi, ra chiều hết sức khoái trá và hài lòng về chiêu sát thủ đột xuất của Do Nhân Kiệt.

Thái Công Minh mặt mày tái ngắt, chớp mắt, bỗng ngửa mặt cười như điên như dại, lập tức bầu không khí trở nên căng thẳng, âm u như đông tố sắp ập đến.

Do Nhân Kiệt chờ cho đối phương ngưng cười, bình thản hỏi:

- Đại trang chủ cố sao lại cười?

Thái Công Minh nghiêng mắt, giọng mai mỉa nói:

- Một Hắc kỳ hộ đàn danh nghĩa có cao quá không?

- Trong chín cấp Tam Kỳ của bốn giáo, Hắc kỳ hộ đàn tuy chỉ là một đẳng cấp khởi đầu, nhưng với tài trí như Thái đại trang chủ thì chỉ cần cố gắng một thời gian, nhất định tiền đồ vô hạn. Chẳng kể chi xa, như Công Tôn mỗi đây chính là một điển hình. Khi mới nhập giáo, Công Tôn mỗi cũng chỉ là một phó phân đàn chủ tương đương như một Huỳnh kỳ hộ pháp mà thôi!

Thái Công Minh buông tiếng dềnh hắng:

- Nếu như Thái mỗi không có ý trèo cao thì sao?

Do Nhân Kiệt trầm giọng lạnh lùng nhấn mạnh từng tiếng:

- Vậy thì xin Thái đại trang chủ tức khắc trao ra bốn xe bạc đã cướp được của bốn giáo hồi cuối năm rồi, đồng thời tuyên bố giải tán tổ chức Thiên Đạo Giáo!

Thái Công Minh thoáng biến sắc:

- Đại hộ giáo nói vậy, xin hỏi có bằng chứng gì?

Do Nhân Kiệt quay người đưa tay chỉ lên lều trang:

- Ba thủ cấp trên kia chính là một bằng chứng hùng hồn!

- Giải thích thế nào?

- Bởi Công Tôn mỗi không nghĩ ra được lý do gì, một người từng cầu xin bốn giáo bảo hộ vì việc Tam Nghĩa tái xuất giang hồ, mà lại dám công nhiên đối địch với bốn giáo. Trừ phi người ấy đã hiểu thấu đạo lý câu “Nhờ người chi bằng nhờ bản thân”, tìm được một diệu kế mượn đao giết người, hoặc đã tìm được một chỗ dựa vững chắc khác.

Thiên Yếm Tẩu cùng Song Chùy Lôi Công và Hoa Diện Nhân Đồ lại đưa mắt nhìn nhau, đồng thời không ngớt gật đầu và mặt lộ vẻ khen ngợi.

Thái Công Minh quét mắt nhìn quanh, bỗng dịu giọng nói:

- Công Tôn đại hộ giáo, chúng ta hãy nói về vấn đề khác được chăng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Công Tôn mỗi cũng nhận thấy là đã đến lúc nên đổi sang vấn đề khác, nếu đại trang chủ muốn nhanh chóng thì Công Tôn mỗi cũng không phản đối.

Thái Công Minh buông tiếng thở dài:

- Đại hộ giáo đã dạy bảo, Thái mỗi thân là chủ, dĩ nhiên là chẳng tiện chối từ. Ôi, cung kính chi bằng tòng mệnh, đành vậy thôi... Bên hộ giáo vị nào ra trận trước nào?

Thiên Yếm Tảo tranh bước đứng lên, lớn tiếng nói:

- Nào, họ Thái kia, để cho người chiếm phần lợi thế, bên các người cứ việc liệu mà chọn lựa, còn bên này người ra trước chính là lão phu đây!

Do Nhân Kiệt trầm giọng quát:

- Đoan Mộc hộ pháp hãy ngồi xuống!

Thiên Yếm Tảo ngạc nhiên quay người:

- Hộ giáo vậy là sao?

Do Nhân Kiệt truyền âm nói:

- Đoan Mộc hộ pháp đừng quên mình là đệ nhất chủ tướng bên ta, khi nào đến lượt hộ pháp, bốn tọa sẽ báo cho biết!

Thiên Yếm Tảo lâu bầu ngồi trở xuống, ngoài mặt ra chiều phật ý, nhưng trong lòng thì hết sức thích thú.

Do Nhân Kiệt quay sang Đoạt Hồn Kim Tiêu nói:

- Hãy chọn một Bạch kỳ hộ pháp linh lợi nhất ra trận, khiêu chiến với bảy võ sư kia!

Đoạt Hồn Kim Tiêu quay người đưa mắt nhìn, đoạn nói:

- Lương Tông Nghiêu hộ pháp được chẳng?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Được!

Đoạt Hồn Kim Tiêu bèn hướng về một hán tử cao gầy có vết sẹo đao trên mang tang, khoát tay nói:

- Xin Lương hộ pháp ra trận trước, thọ giáo vài chiêu với bảy vị bằng hữu sử dụng nhuyễn tiên kia!

Vị Bạch kỳ hộ pháp tên Lương Tông Nghiêu ấy có ngoại hiệu là Kỳ Liên Tiên Viên, chuyên sử dụng một đôi Ngũ độc quỷ trảo, thân thủ khá xuất sắc trong số năm mươi hộ pháp bạch kỳ thuộc Kim Bút đường, khi được lệnh xuất chiêu, liền hăm hở đứng lên, sải bước đi ra giữa quảng trường.

Bảy võ sư sử dụng nhuyễn tiên phía bên kia sớm đã chọn người ra ứng chiến, nên khi Kỳ Liên Tiên Viên vừa ra đến giữa sân, tên võ sư tráng niên ngồi giữa cũng đồng thời phi thân ra đến.

Hai người cùng ôm quyền thi lễ và đồng thanh nói:

- Xin chỉ giáo!

Rồi thì cùng tuốt binh khí ra, triển khai một trận ác đấu kinh tâm động phách. Mọi người đều im phăng phắc, tập trung ánh mắt vào hai bóng người bay nhảy lao lách trong quảng trường.

Đôi Ngũ độc quỷ trảo của Kỳ Liên Tiên Viên sử dụng là một món binh khí ngoại môn rất hiếm thấy, hình dạng hệt như năm ngón tay người, dài chừng năm thước, cầm trong tay cũng như một người có cánh tay dài cả thước.

Điểm lợi nhất của món binh khí này là có thể chẳng chút e ngại đoạt lấy binh khí của kẻ địch bất cứ lúc nào, chỉ cần kẻ địch sử dụng không phải bảo đao hay bảo kiếm chém sắt như chém bùn, ngoài ra bất kỳ món binh khí nào cũng bị kém thế. Hơn nữa, đôi quỷ trảo của Kỳ Liên Tiên Viên đều có tấm kịch độc trên năm ngón, đối thủ chỉ cần bị cào toát da một chút, chất độc liền lan ra toàn thân, khó thể cứu chữa.

Thế nhưng, gã võ sư tráng niên do phía Đại Thiên sơn trang phái xuất trận hiển nhiên cũng chẳng phải kém cỏi, võ công chẳng những không thấp hơn Kỳ Liên Tiên Viên, mà về mặt lịch duyệt giang hồ cũng tỏ ra là một tay lão luyện.

Y vừa thấy Kỳ Liên Tiên Viên đưa ra đôi Ngũ độc quỷ trảo, liền hiểu ngay sự lợi hại của món binh khí này. Do đó, sau khi giao thủ y đã vung động ngọn trường tiên trong tay bao bọc khắp người, không chừa một khoảng hở và luôn giữ một khoảng cách nhất định, chuyên dùng đầu roi đối địch chứ không phát huy một sở trường khác là quán lấy binh khí của Kỳ Liên Tiên Viên.

Thoáng chốc đã qua ba mươi hiệp, đôi bên vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.

Thiên Yếm Tẩu chau mặt mày lắm bầm:

- Như vậy biết kéo dài đến bao giờ...

Hoa Diện Nhân Đồ quét mắt nhìn, mỉm cười tiếp lời:

- Đừng lo, sắp có trò vui rồi!

Thì ra ngay khi ấy, ở bàn thứ ba bên kia lại có một võ sư tráng niên bước ra quảng trường.

Đoạt Hồn Kim Tiêu thấy vậy, vội quay sang Do Nhân Kiệt hỏi:

- Giờ đưa ai ra đây?

Do Nhân Kiệt đưa mắt quan sát, chẳng chút suy nghĩ nói:

- Hãy phái một người sở trường về cước, tên kia tuy trông linh lợi, nhưng hạ bàn có vẻ không vững, dễ đối phó hơn tên đầu nhiều.

Đoạt Hồn Kim Tiêu liền quay người, hướng về một Bạch kỳ hộ pháp có thân hình ngũ đoản, lớn tiếng nói:

- Đào hộ pháp hãy ra tiếp trận thứ nhì!

Tên Bạch kỳ hộ pháp họ Đào toét miệng cười, ung dung đứng lên, với vóc người không đầy năm thước, như một con vịt béo ngoe nguẩy bước ra quảng trường.

Vị trang chủ Đại Thiên sơn trang nhìn rõ người nghênh chiến trận thứ nhì của phía đối phương, bất giác thoáng chau mày, quay sang Kim Dao Vô Địch trong Tứ Khách ngồi bên, chẳng rõ nói khế những gì, Kim Dao Vô Địch liền đi đến bàn thứ ba, chụm đầu bàn tính với năm võ sư tráng niên.

Đoạt Hồn Kim Tiêu thấp giọng nói:

- Bọn họ làm cái quái quỷ gì thế nhỉ?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Hẳn chọn người xuất chiến trận thứ ba đó thôi!

Đoạt Hồn Kim Tiêu nheo mắt:

- Hộ giáo dám quả quyết...

Do Nhân Kiệt gật đầu tiếp lời:

- Phải, bổn tọa dám quả quyết trận thứ nhì không có vấn đề, thắng lợi chắc chắn thuộc về phía ta. Tuy nhiên, đó cũng chẳng phải hiện tượng gì tốt lành, đối phương đã có cảnh giác về mặt chiến lược, trận thứ ba và thứ tư tiếp theo rất có thể sẽ gặp rắc rối!

Quả đúng như dự đoán, Do Nhân Kiệt vừa dứt lời, trận thứ nhì trong sân đã phân thắng bại, trước sau chưa đến ba hiệp.

Tên võ sư ra trận thứ nhì thấy tướng mạo xấu xí của Đào hộ pháp, liền sinh lòng khinh miệt, đồng thời thấy đối phương không mang theo vũ khí, càng thêm đánh giá thấp địch thủ, liền vung trường tiên trong tay với chiêu Vũ sậu phong cuồng nhắm đầu và mặt quét tới, chớ hề nói lấy một lời lịch sự.

Đào hộ pháp mặt vẫn tươi cười, miệng la lớn:

- Hay cho tiểu tử, người chưa nói tiếng nào đã động thủ hả?

Đoạn lẹ làng rút cổ, hai tay bùm lầy sau ót, lộn nhào xuống đất, hệt như chiếc bông vụ lặn vào trong bóng roi.

Tên võ sư thấy vậy hoảng kinh, vội thu roi tung mình thoái lui. Song y không biết sự độc đáo của đối phương chính là ở cái nhào lộn này, y thoái lui một hơi xa hơn ba trượng, tưởng là đã an toàn, chẳng ngờ khi cúi xuống nhìn, kẻ địch vẫn ở trước chân, y giật mình kinh hãi, vừa định lùi tiếp thì đã quá muộn. Chỉ thấy Đào hộ pháp vung tay quét ngang, tên võ sư hự lên một tiếng khô khan, hai chân gãy ngang đến gối.

Thiên Yếm Tẩu vỗ bàn lớn tiếng khen:

- Lão Đào, khá lắm!

Đào hộ pháp một chiêu đắc thủ, vốn định trở về chỗ ngồi, nghe tiếng khen liền phấn chấn tinh thần, quay lại cười hề hề hướng về phía bên kia bàn lớn tiếng nói:

- Nào, rèn sắt là phải thừa lúc nóng đỏ, còn vị bằng hữu nào có hứng thú nữa không?

Năm võ sư Đại Thiên sơn trang thấy đồng bọn thất thủ tán mạng, thấy đều mặt mày tái ngắt, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Đào hộ pháp. Giờ nghe đối phương thách thức, một võ sư mặt đỏ liền đứng ngay dậy, cầm trường tiên tung mình phóng ra giữa sân, cũng chẳng nói chẳng rằng, vung roi với chiêu Vũ sậu phong cuồng quét tới.

Đào hộ pháp ha hả cười to:

- Thích quá! Thích quá!

Rồi thì thụp người như trước, lại nhào lặn xuống đất, lao vào trong bóng roi của đối phương.

Do Nhân Kiệt thấy vậy lắc đầu nguây nguây, Đoạt Hồn Kim Tiêu khẽ hỏi:

- Hộ giáo thấy chỗ nào không ổn? Phải chăng Đào hộ pháp đã dùng sai chiêu thức?

Do Nhân Kiệt cười áo nảo:

- Hãy xem tiếp đi!

Trong sân tất cả đều như trước, tên võ sư mặt đỏ vừa thấy Đào hộ pháp nhào tới, lập tức thu roi tung mình thoái lui, chỉ có điều khác là tên võ sư trước là vì bắt buộc, ngoại trừ thoái lui, không còn sự lựa chọn nào khác. Còn tên võ sư mặt đỏ thì đã có sự chuẩn bị, chỉ thấy y hết sức ung dung lui ra chừng một trượng, bỗng tung mình lên cao.

Đào hộ pháp nhất thời thu thế không kịp, bị tên võ sư mặt đỏ vòng ra sau lưng và vung roi giáng xuống đỉnh đầu. Đào hộ pháp kinh hoàng bối rối, kết quả không kịp hự lên một tiếng thì đã bị trường tiên của đối phương đánh trúng sọ não, gục ngã xuống đất chết ngay tại chỗ.

Phen này đến lượt phía bên kia reo mừng ầm ỹ.

Thiên Yếm Tẩu nghiêng răng mắng:

- Mẹ kiếp, chỉ biết khư khư một kiểu, toàn là đồ vô dụng
Đồng thời hai tay chỏi trên mặt bàn, ra chiều muốn xuất chiêu ngay.

Hoa Diện Nhân Đồ bỗng đưa tay cản nói:

- Đoan Mộc huynh hãy khoan!

Thì ra ngay khi Thiên Yếm Tẩu nổi giận, nhóm đầu tiên đã phân thắng bại. Kỳ Liên Tiên Viên trước thấy Đào hộ pháp hạ gục một võ sư Đại Thiên sơn trang, trong lòng vui mừng nên tâm thần thoáng phân, suýt nữa đã bị trúng roi đối thủ.

Sau đó, Đào hộ pháp bị táng mạng dưới trường tiên, bất giác lửa giận phừng lên, bèn đánh liều chịu trước một roi, buông tiếng hét giận dữ, liều mạng lao nhanh tới.

Tên võ sư Đại Thiên sơn trang ấy không ngờ Kỳ Liên Tiên Viên luôn trong tình trạng kém thế, bỗng dừng lại thay đổi lối đánh, nhất thời trở tay không kịp, mặc dù đánh trúng đối thủ một roi, nhưng đáng tiếc không phải là nơi yếu hại, đến khi phát giác không ổn thì đối thủ đã xâm nhập vào đến sát mình.

- o O o -

Hết Tập 4